

ANUL XXXVIII

IULIE-AUGUST

CURIERUL ADVENTIST

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST
DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R. P. R.

NR.

7-8

1960

ÎN ACEST NUMĂR

Simfonia unei vieți noi Redacția
Dumnezeu a dat Pintilie Baci
Cu privire la rugăciune C. Adv.
Cugetări Redacția
În amintirea Eliberării M. Manea
Abraam și Iacob C. Petcu
Hristos, desăvirșitorul mântuirii noastre .	. C. Chiorescu
Preocupări agricole Redacția
Tilharul de pe cruce D. Popa
Cărți sovietice despre sulurile de la Marea Moartă Redacția
Sulurile de la Marea Moartă C. Alexe
În amintirea Mea I. Dănețiu
Despre rugăciunea „Tatăl nostru“ Mihai Popa
Rugă pentru pace A. Thomas

In cuvîntarea ținută la Congresul al III-lea al P.M.R., premierul Uniunii Sovietice, N. S. Hrușciov, prezintă într-un mod foarte plastic perspectiva ce se deschide poporului nostru în anii ce vor urma.

„Planul vostru de perspectivă, spune N. S. Hrușciov, cifrele planului de 6 ani, sînt o simfonie. În cadrul orchestrei socialiste comune a luptei pentru construirea socialismului, poporul român ia în țara sa o notă atît de înaltă încît ea este la unison cu puternica orchestră simfonică a țărilor socialiste.

Dezvoltarea atît de rapidă a economiei naționale a Romîniei socialiste, creșterea bunăstării materiale și a culturii poporului român, vor demonstra încă o dată în mod strălucit, de ce fapte mari este capabil poporul care a luat puterea în mîinile sale, poporul care muncește, crează valori materiale și culturale... pentru întreaga societate socialistă a oamenilor muncii“.

Și în adevăr, Congresul a dezbătut marea program de muncă și luptă pentru creșterea continuă, într-un ritm și mai înalt, a forțelor de producție, lărgirea și consolidarea relațiilor de producție socialiste, îmbunătățirea continuă a nivelului de trai a celor ce muncesc. Proiectul Directivelor Congresului subliniază că sarcina fundamentală a planului economic, pe perioada de 6 ani 1960—1965 este dezvoltarea bazei tehnico-materiale, încheierea procesului de făurire a relațiilor de producție socialiste în întreaga economie.

SIMFONIA UNEI VIETI NOI

„Planul vostru de perspectivă, cifrele planului de 6 ani, sînt o simfonie“.

N. S. Hrușciov

Vorbînd despre ritmul vibrant de prefacere al țării noastre, Academicianul Geo Bogza spunea: „De atîtea ori pînă acum am vorbit despre pămînturile țării noastre și vrînd să-mi arăt dragostea față de ele, scriam: „bătrînele pămînturi din Carpați și de la Dunăre“. Și eram convins că mai mult n-aș putea spune. Dar cînd toate aceste pămînturi vor fi străbătute de la un capăt la altul de trenuri electrice, vor fi acoperite de tot felul de uzine, vor cuprinde în clădirile de pe întinderea lor mașini atomice și mașini cibernetice, voi mai putea spune oare: „bătrînele pămînturi din Carpați și de la Dunăre“?

Țara se înnoiește sub ochii noștri, într-un ritm și în proporții de neînchipuit.

Orice schimbare ar interveni și orice față ar lua dezvoltarea unei țări oțelul rămîne temelia lui. Proiectul de directive arată că în 1965 se va produce 3,3 milioane tone oțel, în comparație cu 280.000 tone cît se producea în 1938. În 1965 vom dispune de 100.000 de tractoare, în comparație cu 4.049 tractoare în 1938, deși eram țară „eminamente agricolă“. Aceasta însemnează că ogoarele vor fi arate mai bine, la timp și muncile agricole vor fi mecanizate. Pînă în 1965 se vor construi 300.000 apartamente moderne; iar în următorii 15 ani producția industrială va crește de 6 ori mai mult față de 1959, nivelul ei întrecînd de peste 26 ori pe cel din 1938.

Proiectul de directive prevede pentru aceeași perioadă o substanțială creștere a producției de energie electrică într-un ritm care să depășească ansamblul creșterii industriale. Aceasta însemnează că lumina electrică va pătrunde în toate casele patriei noastre. Lumina electrică va alunga opaițele și lămpile de gaz, rostuiindu-le în muzee, ca obiecte de studiere a anilor grei și întunecoși. Căci, spunea academicianul Geo Bogza, oțelul și electricitatea, rămîn cele două elemente ale lumii de azi și de mîine.

(continuare în pag. 23)

ARMONIA LUMII VEȘTI NOI DUMNEZEU A DAT

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul, Lui, Fiul, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică“. Ioan 3, 16.

Multe și mari sacrificii au făcut credincioșii, mînați fiind de această virtute ce își are originea în Dumnezeu, și anume: „iubirea“.

Am citit cîndva despre o mamă din Suedia, că dăduse naștere la un copil de parte bărbătească, căruia îi lipseau pilniile urechilor. Cît a fost mic copilul, nu s-a prea băgat în seamă acest defect, însă cînd copilul a crescut și a ajuns la vîrsta tinereții, a intrat în tratative de căsătorie cu o tînără fată de vîrsta lui, lucrurile au mers bine pînă cînd fata a observat defectul lui, și s-a retras foarte deprimată.

Tînărul, căruia i se legase inima de ea, a început să sufere din cauza aceasta. Mama a observat că băiatul este abătut și a stăruit de el să-i spună tot ceea ce apăsă sufletul său. La stăruințele mamei, băiatul a povestit toată durerea lui. Cînd a auzit mama lucrul acesta, s-a dus la un medic chirurg și l-a consultat în privința băiatului, la care medicul i-a spus: „Dacă s-ar găsi ceva care să lase să i se taie pilniile urechilor și să le cedeze, s-ar putea grefa băiatului“. Cînd mama a auzit acest lucru a spus: „Domnule Doctor, eu sînt gata să-mi dau urechile mele, pentru a fi grefate băiatului meu ca să-l văd fericit“. Ca urmare, au fost internați ambii în același spital, băiatul într-un salon, iar mama în altul. După o perioadă de timp au ieșit amîndoi din spital, băiatul cu două urechi roze, frumoase și plin de bucurie, iar mama cu două cioturi cicatrizate, ascunse de părul ei bogat. Am auzit de cazul cînd o mamă s-a aruncat în flăcări pe cînd îi ardea casa și a scos de acolo pe fetița ei, învelind-o într-un

cearceaf ud, iar ea a rămas toată viața desfigurată și cu mari cicatrice pe obraz.

În fața acestor uriașe pilde de dragoste și renunțare de sine nu poți să nu rămîi mișcat și să nu elogiezi aceste mame care au fost în stare să-și dea chiar viața pentru copiii lor.

Sfîntul apostol Pavel face însă următoarea comparație cu iubirea lui Dumnezeu față de noi: „Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva; dar pentru binefăcătorul lui, poate că s-ar găsi ceva să moară. Dar Dumnezeu își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe cînd eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi“. Rom. 5, 7, 8.

Păcatul a fost acela care ne-a despărțit de Dumnezeu. Prorocul Isaia spune în cap. 59, 1, 2: „Nu, mîna Domnului nu este prea scurtă ca să mintuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun zid de despărțire între voi și Dumnezeuul vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui, și-L împiedică să vă asculte!“.

„Totmai pentru a ne mîntui a trăit, a suferit și a murit Hristos. El Se făcu „Omul durerilor“, ca noi prin El să putem avea parte de bucuria veșnică. Dumnezeu îngădui ca Fiul Său mult iubit, plin de har și de adevăr, să vină dintr-o lume de neînchipuită mărime, într-o lume de păcate, întunecată de umbra morții și a durerilor. El permise, ca Fiul să părăsească sînul iubirii Tatălui și adorarea îngerilor, spre a suferi aici pe pămînt rușine, insultă, înjosire, ură și moarte“. Pedepsa aducătoare nouă de pace era asupra Lui, și prin rănile Lui noi ne-am vindecat“. Is. 53, 5

„Priviți-L în pustie, în Ghetsemani, pe cruce! Cu adevărat, că Fiul nevinovat al lui Dumnezeu luă asupra-Și povara cea grea a păcatelor noastre!” El, Cel una cu Dumnezeu, ajunsese să simtă în sufletul Său teribila despărțire produsă între urmașii lui Adam și Dumnezeu prin păcat. Aceasta, tocmai, smulse de pe buzele lui Isus durerosul strigăt: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Mat. 27, 46. Greutatea apăsătoare a păcatului, simțirea teribilei lui grozăvii, și a dureroasei despărțiri de Dumnezeu pricinuită de păcatele luate asupra-Și, aceasta a frânt inima Fiului lui Dumnezeu“.

Dar această mare jertfă nu a fost adusă, pentru a face pe Tatăl să ne iubească, sau pentru a-L îndupleca să ne mintuiască. Nu, nu! „Căci Dumnezeu a iubit lumea atât de mult, încât a dat pe Fiul Său unul născut“. Ioan 3, 16. Tatăl ne iubește nu din cauza marelui jertfe, adusă pentru noi; ci El aduse această mare jertfă, pentru că ne iubește atât de mult. Hristos fu Mijlocitorul, prin care Tatăl putu să verse nemărginita Sa iubire asupra lumii decăzute. „...Dumnezeu fu în Hristos, împăcând lumea cu Sine însuși“. 2 Cor. 5, 19. Dumnezeu suferi împreună cu Fiul Său. În suferința din Ghetsemani, ca și în chinurile morții pe Golgota, inima cea plină de nemărginită iubire plăti tributul pentru răscumpărarea noastră.

Isus zise: „Pentru aceasta Mă iubește Tatăl Meu, pentru că Eu Îmi dau viața Mea, ca iarăși să o iau“, Ioan 10, 17. Aceasta ca și cum ar zice: Tatăl vă iubește pe voi atât de mult, încât chiar pe Mine Mă iubește mai mult, pentru că Mi-am dat viața pentru mintuirea voastră. Făcându-Mă Reprezentantul și Garantul vostru, prin jertfa vieții Mele, și prin luarea asupra-Mi a vinovăției voastre, Eu am ajuns mai scump Tatălui; căci, prin jertfirea Mea, Dumnezeu să poată să rămână drept, și să ierte totuși pe cel ce crede în Isus“.

Nimeni altul, decât numai Fiul lui Dumnezeu, putea săvârși mintuirea noastră; pentru că numai Fiul, care a fost la sinul Tatălui, putea să ni-L descopere. Numai El, care cunoștea înălțimea și adâncimea iubirii lui Dumnezeu, numai El putea face cunoscută lumii iubirea aceasta. Numai acest nemărginit de mare sacrificiu adus de Hristos pentru cel păcătos, a putut dovedi iubirea Tatălui către omenirea pierdută.

„Căci Dumnezeu a iubit lumea atât de mult, încât a dat pe Fiul Său unul născut“. El nu L-a dat numai ca să trăiască între oameni, ca să poarte păcatele lor și să moară ca jertfă pentru ei. El L-a dat, L-a dăruit omenirii. Hristos trebuia să Se identifice în totul cu interesele și cu trebuințele noastre, făcându-Se una cu ele. Cel care este una cu Dumnezeu Se făcu una cu noi prin legături, care nu pot fi rupte în veci. „De aceea El nu Se rușinează a-i numi pe dînșii frați“. Ebrei 2, 11. El este jertfa noastră, Apărătorul și Mijlocitorul nostru, Fratele nostru care poartă chipul nostru omenesc înaintea tronului lui Dumnezeu și care pentru toată veșnicia este una cu neamul omenesc mintuit — căci este Fiul omului. Și toate acestea, pentru ca cel păcătos să fie scăpat, ridicat din înjosirea păcatului, spre a putea străluci de iubirea lui Dumnezeu și a lua parte la bucuria de a fi sfânt și curat. Apostolul Ioan inspirat, privind înălțimea, adâncimea și lărgimea iubirii de Tată, a lui Dumnezeu pentru lumea pierdută, fu cuprins de venerație și adorare. Negăsind cuvinte potrivite, ca să exprime mărimea, gingășia și cordialitatea acestei iubiri, el chemă pe credincioși să o privească și să o constate ei înșiși, zicându-le: „Vedeți, ce fel de dragoste ne-a arătat Tatăl, încât să fim numiți fii ai lui Dumnezeu“. 1 Ioan 3, 1.

Această neînchipuit de mare iubire a lui Dumnezeu față de noi păcătoșii ar trebui să ne umple de umilință și de bunătate. Ea ar trebui să deștepte mai ales în noi cei credincioși mai multă iubire față de Dumnezeu și semenii noștri. Ar trebui să facă din noi, oameni nobili și distinși, credincioși născuți de sus, plini de Duhul Sfânt și de adevărurile veșnice.

În privința aceasta, ucenicul iubit Ioan zicea: „Prea iubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții“. 1 Ioan 4, 11. Și apoi: „Dacă zice cineva: „Eu iubesc pe Dumnezeu și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubește pe fratele său, pe care îl vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu pe care nu-L vede? Și aceasta este porunca, pe care o avem de la El: Cine iubește pe Dumnezeu, iubește și pe fratele său“. 1 Ioan 4, 20, 21. Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu“. Ioan 15, 12. La rezultatul acestei porunci a iubirii, a țintit Domnul nostru Isus Hristos în rugăciunea Sa de Mare Preot din Ioan 17, 21—26 când zice:

„Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi sintem una, Eu în ei, și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine. Tată, vreau ca acolo unde sint Eu, să fie împreună cu mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii. Neprihănitule Tată, lumea nu Te-a cunoscut; dar eu Te-am cunoscut, și aceștia au cunoscut că Tu M-ai trimis. Eu le-am făcut cunoscut numele Tău, și li-l voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu, să fie în ei și Eu să fiu în ei“.

Citind aceste dumnezești cuvinte ar trebui ca în lumina lor, să ne cercetăm și să ne vedem starea noastră spirituală și să rugăm pe Dumnezeu ca în locul vrajbei, a urii, a vorbirii de rău și invidiei, să pună bunul Dumnezeu, duhul dragostei și al păcii, așa cum se spunea despre biserica primilor apostoli: „Ei stăruiau

în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în fringerea piinii, și în rugăciune. Ei laudau pe Dumnezeu, și erau plăcuți înaintea întregului norod“. Fapte 2, 42, 47. Cei ce urmau Domnului Isus, după spusele Apostolului Pavel în Efeseni 4, se lăsau de minie, de ură, de vrăjmășie, de răutate, de clevetire, de beție, de vorbe rușinoase, nu se mințeau unii pe alții, pentru că se dezbrăcaseră de omul cel vechi cu faptele lui rele și se îmbrăcaseră cu omul cel nou, după chipul Celui ce l-a făcut. „Îngăduiți-vă unii pe alții și dacă unul are pricină să se plîngă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi“. Col. 3, 12.

Cu cât studiem mai mult caracterul lui Dumnezeu în lumina crucii, cu atât vedem mai multă iubire, milă și iertare, amestecate cu dreptate și nepărtinire. Atunci înțelegem cu atât mai bine nenumăratele dovezi de nemărginită iubire și de mîngăietoare milă, întrecînd cu mult dorul și iubirea unei mame pentru copilul ei pierdut.

PINTILIE BACIU

LA RUGĂCIUNE

Rugăciunea a constituit totdeauna mijlocul de legătură între sufletul sincer și credincios, și cer.

S-au dat multe definiții rugăciunii. Mie îmi place următoarea definiție: „Deschiderea inimilor noastre față de Tatăl nostru Cel Ceresc, recunoașterea dependenței noastre față de El, expresia dorințelor noastre, omagiu adus iubirii Lui nemărginite, — aceasta este adevărată rugăciune“.

După cum viața Mintuitorului a fost o viață de un permanent contact cu Tatăl, tot astfel noi, urmașii Săi, trebuie să fim oameni care să fim în termeni de prietenie cu Dumnezeu. Rugăciunea nu este un obicei neînsemnat ce s-a prins de noi în decursul timpului; și nici nu este un sfert de minut de decentă vorbire după o oră de masă, ci este cea mai serioasă lucrare a anilor noștri cei mai serioși.

Pentru că este o parte atât de vitală a vieții creștine, Petru scrie: „Fiți înțelepți, dar, și vegheați în vederea rugăciunii“. 1 Petru 4, 7.

Nu este greu să ne gândim la lucrurile pentru care trebuie să ne rugăm. Scriptura vorbește de asemenea despre multe probleme ce trebuie să aibă o parte în convorbirea noastră cu Tatăl nostru Ceresc. „Rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită“. Luca, 22, 40. „Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit“. Iacob, 5, 16.

Rugăciunea nu este limitată la Casa lui Dumnezeu. Scrip-

tura lămurește faptul că orice loc ce este potrivit pentru un creștin, poate fi de asemenea un loc de rugăciune. „După ce a dat drumul noroadelor, S-a suit pe munte să Se roage, singur la o parte. Se înoptase, și El era singur acolo“. Mat, 14, 23. „Ci tu, când te rogi, intră în odăița ta, încuie-ți ușa, și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns îți va răsplăti“. Mat. 6, 6. „A doua zi, când erau pe drum și se apropiau de cetate, Petru s-a suit să se roage pe acoperișul casei, pe la ceasul al șaselea“. Fapte 10, 9. „În ziua Sabatului am ieșit afară pe poarta cetății, lângă un riu, unde credeam că se află un loc de rugăciune“. Fapte, 16, 13. „Dar când s-au împlinit zilele am plecat, și ne-am văzut de drum; și ne-au petrecut toți, cu nevestele și copiii, până afară din cetate. Am ingenunchiat pe mal, și ne-am rugat“. Fapte 21, 5. „Într-o seară, când Isaac ieșise să cugete în taină pe cîmp, a ridicat ochii, și s-a uitat; și iată că veneau niște cămile“. Gen. 24, 63. „Vreau dar ca bărbații să se roage în orice loc, și să ridice spre cer mâini curate, fără minie și fără îndoieli“. 1 Tim. 2, 8.

În armonie cu aceste instrucțiuni, să ne rugăm oriunde ne-am afla. Comuniunea cu Dumnezeu să devină atât de puternică în viața noastră, încât noi să fim totdeauna bărbați și femei ai rugăciunii.

C. ADV.

... Fericirea nu este desăvârșită, pînă cînd ea nu este împărtășită.

★

... Comoara mea, sînt prietenii mei. — Emerson.

★

... Du cu tine o rază de soare în camera celui suferind, și la plecare, las-o acolo.

★

... Să fim bucuroși a trăi, deoarece fiecare zi a unui om înțelept, este o viață nouă.

★

... Cea mai bună oglindă, este un vechi prieten.

★

... Dacă nu dorești să fii cunoscut ca autor al unui lucru neplăcut — atunci nu-l face niciodată! — Emerson.

★

... Prea mulți, din cauza prudenței sînt ucenici aurari, calfe argintari, dar sînt meșteri în lucrarea aramei.

★

... Datoria noastră este de a fi folositori, nu după dorințele noastre, ci conform cu puterile noastre.

★

... O continuă credincioșie în lucrurile mici ale vieții, este o virtute mare și eroică.

★

... O faptă bună, nu se pierde niciodată. Cel ce seamănă curtuazie, culege prietenie; cine plantează bunătate, strînge dragoste; bucuria revărsată asupra unei minți recunoscătoare, nu va fi niciodată sterilă, ci recunoștința aduce răsplătire.

„IN AMINTIREA ELIBERĂRII”

Intregul popor român, oamenii muncii din patria noastră sărbătorește în fiecare an ziua de 23 august, ziua Eliberării.

Anul acesta avem ocazia să comemorăm această zi măreață cu un deosebit bilanț de realizări, lucru ce a schimbat radical fața iubitei noastre patrii, Republica Populară Română. Ziua de 23 august este întâmpinată astăzi cu voioase întreceri în muncă, cu depășiri de norme în toate sectoarele activității, și cu economii. Mai mult cărbune, mai mult petrol, mai multe duble la hectar, mai multe tractoare, iată în adevăr ținte nobile atinse de către oamenii muncii, acești făuritori ai bunurilor materiale.

Sărbătorim ziua de 23 august în pace, ca urmare a luptei susținute dusă de oamenii păcii în frunte cu Uniunea Sovietică, în frunte cu lagărul păcii, alături de care țara noastră desfășoară o largă și rodnică activitate internațională, spre menținerea și promovarea spiritului păcii și coexistenței pașnice între națiuni.

Cei șaisprezece ani ce rămân în urmă, sint ani de propășire a țării noastre într-un ritm nemiintilnit pînă în prezent, pe tărîm politic, economic și cultural; ani cînd pe întreg cuprinsul țării, din îndepărtatul Maramureș și pînă la țărmurile Mării Negre; din Transilvania și pînă pe plaiurile Olteniei, rînduiește viața celei noi, au prins viață stabilă. Ani în care poporul nostru a înaintat cu pași uriași spre țelul nou al orînduirii socialiste.

Eliberarea țării noastre de sub jugul fascist se datorește luptei forțelor patriotice populare, sub conducerea P.C.R., în condițiile favorabile create de victoriile armatelor Uniunii Sovietice asupra hoardelor hitleriste.

Scuturînd cătușele, poporul nostru a putut astfel să se dedice unei munci rodnice și aducătoare de belșug și fericire, a căror rezultate le trăim din plin astăzi.

Ca oameni ai credinței, dorim și ne rugăm ca 23 august 1960 să aducă pentru noi și pentru întreaga lume o zi a eliberării de teama războiului, ai cărui nori întunecoși pare că se îngrămădesc la orizont și amenință pacea lumii întregi. Implorăm pe bunul Dumnezeu și-L rugăm să ajute El ca pacea, cel mai scump dar al popoarelor, să fie păstrată, și spectrul celui mai cumplit război să fie îndepărtat de deasupra căminurilor noastre. Problemele litigioase care tind să despartă popoarele, să fie rezolvate pe calea tratativelor, iar nu prin război.

Cu deosebită bucurie și satisfacție sufletească ne amintim de 23 august, Ziua Eliberării, pentru că ea a adus cu sine zorile unor vremuri mai bune, mai luminoase, vremuri de libertate și cu posibilități de exercitare a cultului nostru. Credincioșii adventiști își vor aminti mereu de ceea ce a însemnat pentru ei această zi. Este cazul să rechemăm în amintirea noastră cîteva din faptele și împrejurările care ne-au încercat din greu, fapte și împrejurări ce au fost înregistrate de istorie și care rămîn ca o pată rușinoasă, în amintirea unor regimuri de intoleranță religioasă.

Înainte de 23 August 1944, Cultul Creștin A.Z.S. se găsea cu drepturile sale de conștiință și de cult încălcate, casele de rugăciune sigilate și închise, sau transformate în ateliere, teatre, cinematografe, depozite de cereale etc. Credincioșii Cultului nostru au fost puși în afara legii, disprețuiți, fără drept de a se aduna pentru rugăciune, urmăriți, persecutați; alții arestați, aduși în fața tribunalelor militare, învinuiți ca trădători de neam, condamnați la amenzi grele sau închisoare și unii dintre ei chiar la moarte. Dacă cineva, întrebând fiind, vorbea ceva despre credința sa, sau cînta o cîntare religioasă în casa sa și era auzit, era socotit ca vinovat și devenea pasibil de pedeapsă. Dați pe mîna jandarmilor, credincioșii adventiști erau molestați, batjocoriți

(continuare în pag. 24)

ABRAAM ȘI IACOB

De multe ori numele cuiva cuprinde în sine experiențe și fapte deosebite, experiențe ce sînt proprii persoanei în cauză. Lucrul acesta este mult mai valabil atunci, cînd vorbim despre ele în limbajul Sf. Scripturi. În purtarea lui Dumnezeu cu credincioșii, El pune o foarte mare însemnătate, pe numele pe care El îl atribuie cuiva. Uneori, a fost necesar ca El să schimbe numele servilor Săi, pentru a face să existe un acord direct între nume și schimbarea petrecută în caracterul acestuia.

Un exemplu clasic în privința aceasta, un exemplu de schimbare a numelui ca urmare a schimbării petrecute în caracterul și viața respectivă este ABRAAM. Cînd Dumnezeu l-a chemat pentru prima dată, numele său era Abram, care înseamnă — „Tată respectat, lăudat“. Pe atunci Abram locuia în Ur din Chaldea, înconjurat de idolatrie și superstiție. El aparținea unei familii care a păstrat cunoștința de Dumnezeu, dar care a fost în mod gradat subjugată influențelor rele din jurul ei.

Lui Dumnezeu îi plăcu viața nobilă și neprihănită a lui Abram și îi trimise o solie, prin care îl chema să iasă din mijlocul familiei lui: „Ieși din țara ta, din rudenia ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta“. Gen. 12, 1. Împreună cu această chemare la supunere și sacrificiu, Dumnezeu făgădui lui Abram să-i înmulțească familia sa, și s-o facă o mare națiune: „Voi face din tine un neam mare, și te voi binecuvînta; îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvîntare... și toate familiile pămîntului vor fi binecuvîntate în tine“. vers. 2, 3.

Abram nu a fost încet în a urma sfatul și călăuzirea divină, și în toată comportarea lui față de Dumnezeu, el a dat pe față o credință profundă și o încredere de nezdruccinat, care cu anii, a crescut și s-a întărit.

Cam douăzeci și cinci de ani mai tîrziu, cînd Abram avea nouăzeci și nouă de ani, Dumnezeu îi zise: „Eu sînt Dumnezeul cel atotputernic. Umblă înaintea Mea, și fii fără pri-

hană“. Gen. 17, 1. Dumnezeu a privit la Abram și la viața pe care el o ducea. El era un exemplu de credincioșie pentru toți. Numele său nu mai trebuia să fie nicidecum — Abram — „tată respectat“, ci Abraam „Tatăl multor neamuri — unui număr mare“, căci Dumnezeu a declarat: „Nu te vei mai numi Abram; ci numele tău va fi Abraam; căci te fac tatăl multor neamuri“. vers. 5.

Un alt exemplu despre felul cum Dumnezeu schimbă un nume cu un altul care să exprime o transformare radicală a caracterului și a vieții, este Iacob, nepotul lui Abraam.

La o vîrstă destul de mică, Iacob, care însemnează — „cel ce ține de călcii — înlocuitor“ — a auzit de la mama sa, rolul cel mare pe care Dumnezeu îl hotări pentru el în viață, și el era nerăbdător să aibă conducerea spirituală a familiei. Totuși el nu avea experiența spirituală care caracteriza viața bunicului său, și care era atît de necesară, mai înainte ca Dumnezeu să-i poată încredința această lucrare.

Cînd Rebeca (mama lui Iacob și Esau, și soția lui Isaac), cunoscînd faptul că Isaac plănuia să dea binecuvîntarea de întii născut lui Esau, ea învăță pe Iacob să folosească această ocazie și să obțină el această binecuvîntare. El fu cîștigat de insistența mamei și deveni un părtaș la înșelarea ce îi aduse dreptul de întii născut, dar în același timp, îi aduse de asemenea și mult necaz și suferință. Neavînd o cunoștință experimentală despre Dumnezeu, Iacob nu era dispus să aștepte în credință ca Dumnezeu să lucreze pentru el. Dacă ar fi avut răbdare ca Dumnezeu să-Și împlinească făgăduința Sa, el ar fi scutit mulți ani de necazuri și exil în Mesopotamia.

Pe cînd mergea el ca un străin și fugăr într-o țară necunoscută și primejdioasă, el își dădu ca niciodată mai înainte seama de fapta lui și de nevoia ocrotirii Părintelui Ceresc. Într-o adîncă umilință și pocăință, el își măr-

turisi păcatul său și ceru un semn că Dumnezeu nu l-a lepădat.

Iacob se trezi din somnul său cu convingerea că Dumnezeul părinților săi era cu el, și din acel timp o schimbare se produse în viața lui. În anii care au urmat, el fu confruntat cu multe experiențe, a îndurat greutăți și necazuri, decepții și dezamăgiri, dar prin toate aceste lucruri el a rămas credincios hotărârii luate la Betel.

După douăzeci de ani, Dumnezeu îl sfătui să se întoarcă acasă. El ascultă, deși era stăpînit de frică și îndoială, pentru că el nu uită că Esau îl aștepta ca să-i ridice viața.

În cele din urmă, el împreună cu toată familia sa, ajunse la pîriul Iaboc. După ce-și trecu tot ce avea riul, el rămase pe loc. Umbrele serii coborîră peste natura aproape adormită. Iacob, aflîndu-se în fața întîlnirii cu Esau, se hotărî să rămînă și să se roage Celui ce-l sfătui să se întoarcă în casa părinților săi. El prezentă tot zbulciumul sufletului său înaintea Cerului. El arată temerile și frica sa, și ceru ocrotire. Deodată, în tăcerea nopții tulburată uneori de susurul molcom al pîriului, o mîna puternică puse mîna pe el. Deodată, într-o fracțiune de secundă, din poziția în care se afla, în revărsarea plină de amărăciune a sufletului său înaintea cerului, el se întinse asemenea unui arc sub presiune, și gîndind că străinul vrea să-i ia viața, se luptă cu toată puterea să se libereze. În încheștarea luptei, sub perdeaua întunecoasă a nopții îi răsunară în urechi făgăduințele lui Dumnezeu — „În tine vor fi binecuvîntate neamurile pămîntului. Vei fi un neam mare“. Cine era acest străin și ce voia de la el? Își îndreptă gîndurile spre cer și ceru ajutor și protecție.

Lupta se prelungi. Amîndoi se dovediră puternici și de acum începură să se arate zorile dimineții. Prin negura nopții ce da înapoi alungată de razele slabe ale luminii ce începea să se ivească, Iacob se străduia să țină piept atacatorului, dar să și-l identifice. Deodată, pare că trupul începu să-i tremure; în cel cu care se lupta, el văzu o ființă divină. În disperarea sa se prinse puternic de acesta și plin de căință și speranță el ceru să fie binecuvîntat. Îngerul Domnului privi cu înțelegere la cererea lui și ca un semn al faptului că este iertat și primit de Dumnezeu, numele său — Iacob, care amintea de marea slăbiciune a vieții sale, fu schimbat în unul care însemnează — biruință. Îngerul spuse că de atunci înainte, numele lui va fi — Israel — „Apoi a zis: „Numele tău nu va mai fi Iacob, ci te vei chema Israel (Cel ce luptă cu Dumnezeu); căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oamenii, și ai fost biruitor“. Gen. 32, 28. Viața lui Iacob fu complet transformată, și după noaptea luptei cu Dumnezeu el învăță să-și pună toată încrederea în Cel Sfînt.

Așa cum Dumnezeu chemă pe Abraam, pe Iacob și pe alți bărbați ai credinței, tot așa cheamă pe toți cei ce-I poartă numele, să fie sfinți și drepecți în toate căile lor.

Cînd minunatul plan de mîntuire fu descoperit lui Ioan și cînd el putea să-și dea seama de iubirea cea fără de seamă pe care cerul a dovedit-o față de cei căzuți, exclamă: „Ve-deți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și sîntem!...“ 1 Ioan, 3, 1.

C. PETCU

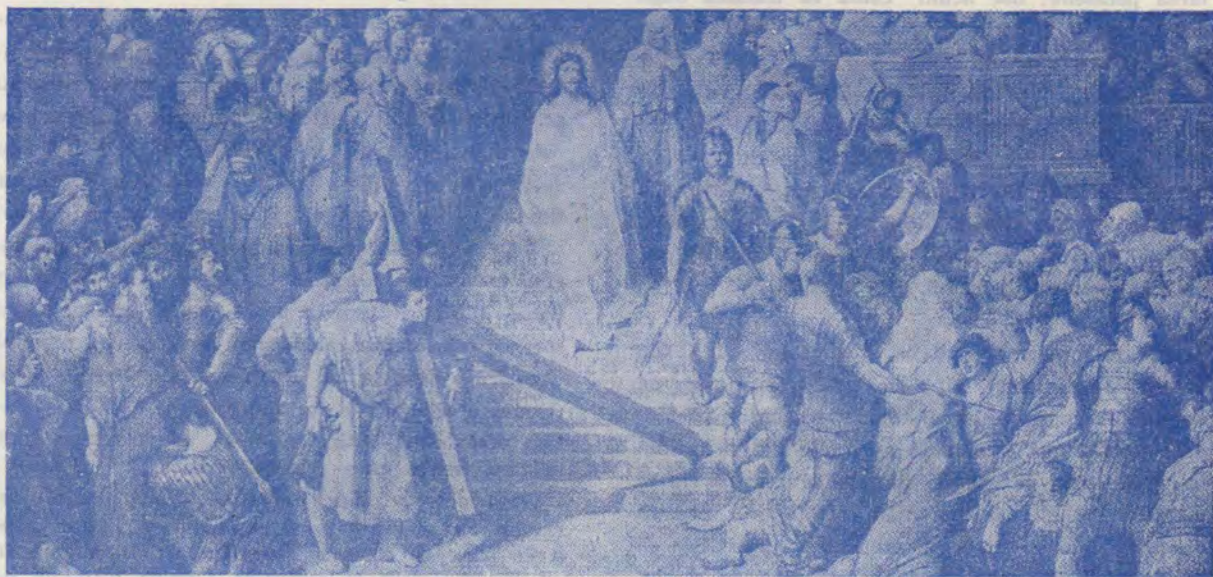
HRISTOS,

DESAVIRȘITORUL MINTUIRII NOASTRE

„Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pentru ea, ca să o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zăbircitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană”. Efes. 5, 25—27.

Venirea lui Hristos pe pământ a avut un îndoit scop, și anume: a face prin sîngele Său ispășire pentru noi păcătoșii, și astfel a deschide lui Adam și celor ce aveau să vină după el, drumul desăvîrșirii.

sfințeniei lui Dumnezeu. Dacă i s-ar fi permis păcătoșului intrarea în ceruri, aceasta nu i-ar fi produs nici o bucurie. Spiritul de iubire neegoistă și dezinteresată, care domnește acolo, unde fiecare inimă corespunde inimii pline de iubire a lui Dumnezeu;

Adam a fost la început înzestrat cu puteri nobile și cu o minte bine echilibrată. El era o ființă desăvîrșită și în deplină armonie cu Dumnezeu. Cugețele sale erau curate, scopurile și intențiile îi erau sfinte. Prin neascultare însă, darurile și calitățile lui au ajuns denaturate și egoismul luă locul iubirii adevărate. Prin călcarea Legii el ajunsese atât de slab, încît îi era cu neputință să se împotrivească păcatului prin propriile sale puteri.

După căderea în păcat Adam nu mai găsi plăcere în viața de sfințenie și căută să se ascundă de prezența lui Dumnezeu. Aceasta e și astăzi starea oricărei inimi nerenăscute. Ea nu este în armonie cu Dumnezeu și nu găsește nici o bucurie în legătura cu El. Păcătoșul nu se poate simți fericit în fața

n-ar fi găsit nici un răsunset în inima celui păcătoș. Cugetele, interesele și motivele sale ar fi fost cu totul altele decît cele care determină faptele ființelor. În așa condiții, păcătoșul ar fi constituit o notă discordantă în minunata armonie cerească. Cerul ar fi devenit pentru el un loc de tortură și el ar fi căutat să se ascundă de Acela care este lumina și bucuria cerului.

În discuția cu Nicodim, Domnul Isus spunea: „Adevărat, adevărat îți spun că dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu”. Ioan 3, 3. Patriarhul Iov își punea întrebarea: „Cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată un om curat?” Și tot el sub inspirația Duhului Sfînt răspundea: „Nu poate să-iasă nici

unul". Iov 14, 4. Exercițarea voinței, eforturile noastre în general, toate acestea au sfera lor de acțiune și de succes; dar aici ele sînt cu totul fără putere. Ele pot produce o îndreptare exterioară a vieții, dar nu pot schimba inima, ele nu pot curăți ieșirile vieții. Trebuie mai întîi o putere, care să lucreze dinlăuntru, trebuie o viață nouă de sus, pentru ca cei ce doresc să poată fi întorși de la păcat la sfințenie.

NUMAI CINE POATE SĂ FACĂ ACEASTĂ LUCRARE ?

„Rămîneți în Mine și Eu voi rămîne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămîne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă dacă nu rămîneți în Mine. Căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic". Ioan 15, 4, 5 u. p. Mulți sînt în ideea că ei trebuie să facă o parte din lucrarea de mîntuire. Ei au cerut de la Hristos iertarea păcatelor, dar acum caută să trăiască după dreptate, prin propria lor putere. Dar orice efortare de felul acesta va da greș.

„Creșterea noastră în har, bucuria noastră în spirit, folosința noastră — toate depind de legătura noastră cu Hristos. Prin zilnica și continua rămînere în Hristos — numai astfel, putem crește în har. El nu este numai începătorul, dar și desăvîșitorul credinței noastre. El trebuie să fie cu noi nu numai la începutul și la sfîrșitul căii noastre, ci la fiecare pas".

„Noi ne putem mîguli ca și Nicodim, că ne-am îndreptat caracterele, și n-am mai avea nevoie să ne umilim înaintea lui Dumnezeu ca orice păcătos de rînd. Dar noi trebuie să ne mulțumim să intrăm în viață chiar pe aceeași cale ca și cel mai mare păcătos. Trebuie să renunțăm la propria noastră dreptate și să cerem ca neprihănirea lui Hristos să ne fie atribuită nouă. Tăria noastră trebuie să depindă în totul de Hristos. Eul personal trebuie să moară. Trebuie să recunoaștem că tot ceea ce noi avem vine de la bogăția peste măsură a harului dumnezeesc. Limbajul inimii noastre să fie acesta :

„Nu nouă Doamne, nu nouă, ci numelui Tău, ți dăm mărire pentru milostivirea Ta și pentru cauza adevărului".

Religia Domnului Hristos ne cheamă la o viață morală înnoită. „Voi fiți desăvîșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvîșit : „Mat. 5, 48. La această desăvîșire a vieții morale se poate ajunge numai prin Hristos. Întruparea Lui în corp omenesc a adus virtutea Lui dumnezeiască între noi, și toți ne putem folosi de ea pentru a ajunge la desăvîșire. Arătarea Lui între noi a făcut ca boala și suferința, decăderea și mizeria să fugă din locurile unde El Se găsea. Leproșii erau curățiți, surzii auzeau, orbii vedeau, paralizicii săreau ca cerbul, iar săracilor li se predica Evanghelia. Dar în acelaș timp dispăreau și patimile josnice. Păcatul fugea din fața Lui. Avariția, hoția, înșelăciunea, adulterul, blestemul, vorbirile de rău, toate se topeau ca norul sub căldura soarelui. Oamenii se simțeau muștrați pentru păcatele lor, dar și ajutați să trăiască o viață nouă. Cei mai mulți nu cunosc puterea care duce la desăvîșire. Avem nevoie de puterile înnoitoare ale adevărului ceresc. Pentru aceasta ne trebuie legătura nemijlocită cu Acela care este capul Bisericii, Isus Hristos. El este tot așa gata să fie în mijlocul nostru astăzi, cum a fost pe timpuri, și să dea putere celui care vrea să fie desăvîșit. Apostolul Pavel simțea datoria aceasta zăcînd asupra lui. „Fraților", zicea el, „fac un singur lucru : uitînd ce este în urma mea și aruncîndu-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus. Gîndul acesta să ne însuflețească pe toți care sîntem desăvîșiți". Filip. 3, 13—15. El voia să ajungă la desăvîșirea care este în Hristos.

„Principiile pe care le susține Evanghelia nu recunosc altă măsură decît desăvîșirea. Toate însușirile bune de caracter sălășluiesc în Dumnezeu ca un tot desăvîșit și armonios. Oricine primește pe Hristos ca Mîntuitor al său personal are privilegiul să aibă aceste însușiri. Această este știința sfințeniei".

C. CHIORESCU

PREOCUPĂRI AGRICOLE

U ndeva în urmă, am lăsat șase luni din anul 1960. Ne îndreptăm acum spre ultima și cea mai bogată parte a anului în curs. Soarele își aruncă cu putere razele lui pline de căldură și sănătate. Sub influența lui binefăcătoare, cîmpul începe să-și schimbe culoarea.

Spicele grele se pleacă sub adierea vîntului. În întinderea nesfirșită a lanurilor se lucrează din plin la recoltarea grîului și a ovăzului. Se lucrează neîntrerupt la treieratul cerealelor păioase. Să nu uităm grija de căpetenie a noastră să fie: „NICI UN BOB NEADUNAT“ Să stringem cel din urmă spic, și cel mai mic bob, pentru ca să fie belșug de roade.

Concomitent cu aceasta, se face însămînțarea în miriști. Pe terenurile dezmiriștite care nu au fost însămînțate cu alte plante, se face arătură adîncă, atunci cînd terenul înverzește și are suficientă umezeală.

Se recoltează inul, cinepa de vară, fasolea, macul, muștarul. La sfîrșitul lunii, începe recoltarea florii soarelui.

Se continuă prășitul sfelei, cartofului, porumbului și bumbacului. Se continuă cu ciupitul bumbacului și se face cîrnitul plantelor.

Porumbul pentru siloz se toacă și se pune în silozuri anume amenajate sau în gropi de pămînt.

Încep pregătirile pentru campania agricolă de toamnă: tratarea semintelor, repararea uneltelor și a mașinilor.

În luna August, se continuă recoltarea fasolei, a linteii și a florii soarelui.

Se recoltează cînșpa de vară, sau dacă se urmărește numai producția de fuior, se recoltează întreg lanul.

În a doua jumătate a lunii, se începe recoltarea primelor capsule de bumbac.

În această lună se continuă arăturile adînci pentru semănăturile de toamnă. Se seamănă rapita de toamnă.

Se continuă repararea uneltelor și mașinilor pentru însămînțările de toamnă, și se face aprovizionarea cu seminte.

În grădina de legume se continuă în cîmp plantarea răsadurilor de varză și conopidă de toamnă, de asemenea se seamănă fasolea, castravetii, mazărea, etc., pentru conserve.

Se face recoltarea tomatelor, ardeilor, pătlăgelelor vinete, castraveților, dovlecilor, etc.

Se distrug buruienile prin prașile la toate culturile de legume și se combat dăunătorii și bolile, prin stropiri și prăfuiri.

În luna August, se fac ultimele semănături de fasole oioagă pentru toamnă, iar la sfîrșitul lunii se seamănă spanacul, salata și ridichile de lună pentru consum de toamnă.

Semintele de legume se depozitează la loc uscat, în saci, feriți de atacul șoarecilor sau altor dăunători.

Se dezinfectează și se pregătesc pivnițele sau locurile unde se păstrează legumele.

În livezi, se continuă cu stropirile executate în luna iunie și se verifică inelele cleioase.

Începe recoltatul agrișelor, coacăzelor, prunelor, merelor, perelor și se continuă recoltatul cireșelor, vișinelor, caiselor, piersicelor și zmeurei.

Încep lucrările de înființare de noi livezi: alegerea locului, măsurarea lui, aratul sau desfundatul, parcelarea, pichetarea și chiar săpatul gropilor.

Se duce în continuare lupta împotriva bolilor și dăunătorilor.

La merii și perii cu rod bogat, crăcile se susțin cu trei proptele care se asează către virful crăcilor, dincolo de punctul de îndoire.

Se fac altoiri și se controlează pomii altoiți în primăvară.

Se continuă recoltatul fructelor de vară.

În ceea ce privește creșterea animalelor, se pregătesc construcții necesare pentru murarea nutrețurilor. Se curăță și dezinfectează construcțiile din anii trecuți.

Se începe pregătirea animalelor pentru campania agricolă de toamnă.

Iată cele mai principale preocupări ce trebuie să intre în sfera de acțiune a noastră.

Acum este timpul să ne dovedim tot atît de harnici ca și la începutul primăverii. Pe holdele colectivelor să stringem cu tragere de inimă grînele, belșugul cîmpiilor noastre să nu fie risipit.

Nici un spic, nici un bob pierdut.

Să lucrăm cu tragere de inimă și cu dragoste, și Dumnezeu ne va binecuvînta.

REDACȚIA

U... ..

ATTACI

DE PE CRUCE

„Impreună cu El au răstignit doi tilhari, unul la dreapta și altul la stînga Lui“. Marcu 15, 27.

Din pruncie și pînă la mormînt; de la ieslea cea umilă din Betleem și pînă la crucea ocării ridicată pe Golgota, viața Domnului nostru Isus Hristos constituie pentru cel credincios un izvor inepuizabil de profundă meditație. Pe bună dreptate, cuvîntul inspirat remarcă lucrul acesta spunînd: „Dacă acei care se pretind creștini, ar medita mai mult la viața Domnului Hristos și în mod deosebit la cele ce s-au întimplat la Golgota, atunci viața lor nu ar cunoaște înfrîngerile pe care aceștia le-au încercat și le încearcă și astăzi.

Dacă s-ar fi dat ascultare acestui sfat divin, atunci multe din întîmplările care au rămas în istorie ca o pată a omenirii, nu ar mai fi avut loc. Rugurile, închiziția cu tribunalele ei, campaniile de creștinare prin foc și sabie, asuprirea și înșelarea interesată a credincioșilor și multe alte urmări ale unor înguste interese de clasă și străine adevăratului spirit al lui Hristos, toate acestea n-ar constitui astăzi lucruri care fac obrazul să roșească, și care au avut urmări nefaste asupra istoriei omenirii.

Din cauza acestor înguste și condamnabile interese de castă, adevărurile cele mărețe ale învățaturii lui Hristos, au fost schimbate, tălmăcite și răstălmăcite, tocmai pentru a căuta să pună adevărul etern în concordanță cu propriile lor interese egoiste, creînd o bază de susținere unor dogme vădit contrare adevărurilor eterne.

Mulți au fost în încurcătură și cu totul nedumeriți față de însemnătatea declarației pe care a făcut-o Mintuitorul tilharului de pe cruce. Să ne amintim că acesta s-a adresat Mintuitorului spunîndu-I: „Doamne, adu-Ți aminte de mine, cînd vei veni în Împărăția Ta!“. Față de această uimitoare cerere, uimitoare avînd în vedere situația în care era exprimată și de la cine venea ea, Mintuitorul răspunde: „Adevărat, adevărat îți spun astăzi, că vei fi cu Mine în Paradis“, sau în rai după traducerea noastră.

În momentul despre care este vorba aici, Mintuitorul atîrna asemenea unui făcător de rele, între cerul cel întunecat și pămîntul care se cutremura sub povara aceasta. Încet, încet, sîngele Lui prețios se scurgea din rănile primite în casa celor iubiți ai Lui, adunîndu-se la piciorul crucii. Fața Sa, era plină de sîngele ce izvorea din rănile făcute de spinii coroanei ce-i apăsa fruntea. Sute de persoane care nu cu mult

în urmă însoțeau alaiul intrării Lui triumfale în Ierusalim, strigînd osanale, se alăturară acum Cărturarilor și Fariseilor în a-L condamna și a-și bate joc de El.

Durerea ce o simțea Fiul lui Dumnezeu în clipele acelea, durere cauzată de rănile pi-roanelor bătute în mîinile și picioarele Sale și de spinii batjocurii, nu era așa de mare ca durerea pe care o încerca în acele clipe inima Sa. Se părea Divinului Fiu ceresc că în momentele acelea, lumea întregă se unise cu tartarul pentru a-L condamna și a-L batjocori.

Soldații legiunii romane postați în jurul locului de osîndă, acești ostași a căror inimă de cremene scăpăra scînteii de ură și ucidere, își băteau joc de Isus, pentru că, spuneau ei, El a vorbit atît de mult despre mîntuirea acordată celor ce cred, iar acum, cînd El avea nevoie să fie salvat, El nu era în stare să se salveze din ghiarele morții. Urechile lor auziră de multe ori că El își mărturisise apartenența Divină; că El era Fiul lui Dumnezeu, și acum așteptau să vadă pe Isus coborîndu-Se după cruce, răfuîndu-Se cu cei ce L-au condamnat și apoi înălțîndu-Se la cer. Și totuși, acesta, Isus Fiul lui Dumnezeu Se rugă cu o bunătate nemai-întîlnită de ei pînă atunci — „Tată, iartă-i căci nu știu ce fac!“ — Dar în mijlocul acestui tumult, în mijlocul glumelor și a batjocurilor, urechea mereu trează a Mintuitorului auzi o voce care i se adresa. Unul dintre tilharii crucificați împreună cu El, vorbea. El îi spuse cu o voce din timbrul căreia nu lipsea

ironia și batjocura: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu atunci, salvează-Te pe Tine și salvează-ne și pe noi“. Atunci, celălalt tâlhar care urmări scena aceasta și care era crucificat împreună, îl muștră și-i zise: „Nu te temi tu de Dumnezeu? Tu care ești sub aceeași osîndă? Pentru noi este drept căci primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre; dar omul acesta n-a făcut nici un rău“. Apoi sub acelaș spirit lucrător, acesta își mărturisi păcatele, recunoscîndu-și adevărata lui stare și încheie cu rugămintea arzătoare și plină de credință, ca Isus să-și aducă aminte și de el cînd va veni în Împărăția Sa.

Să facem apel la imaginația noastră și să ne gîndim cît de frumoasă și cît de minunat trebuie că a sunat vocea aceasta rugătoare lui Isus. În scenele acelea pline de frămînt, cînd gloata așîtată de „preoții cei mai de seamă și de cărturari“, batjocoreau pe Fiul lui Dumnezeu, cînd ostașii Romei își împărțeau sărmana Lui cămașe, iar ucenicii fugiseră; în timp ce Petru îl trăda cu jurămînt și Iuda îl vindeu pe prețul a treizeci de arginți, un singur suflet, și acesta un tâlhar, se adresă Lui cu credință și recunoștință. Îl recunoștea ca Fiu al lui Dumnezeu, și credea în a doua Lui venire — Isus uită atunci de propriile Lui suferințe și dureri. Cineva avea nevoie de asistență spirituală și El, Isus, era gata să răspundă acestei nevoi, îndeplinindu-și astfel mandatul trimiterii Sale — Un muribund își mărturisea păcatele și cerea lui Dumnezeu să fie binevoitor față de El, rugînd pe Mîntuitorul lumii să-și aducă aminte și de el cînd va veni

pe norii cerului — Hristos, este din nou același om iubitor și plin de înțelegere, care vindecase pe bolnavi și, care hrănise pe cei înfometaji. Niciodată Domnul Hristos nu a făcut vreun lucru, din motive personale, dintr-un calcul egoist și îngust, ci și-a îndeplinit totdeauna chemarea vieții Sale pe acest pămînt și anume — „A TRĂIT PENTRU A FACE PE ALȚII FERICIȚI“. Astfel, în mijlocul agoniei de pe cruce și a morții Sale, El se rugă în mod deosebit pentru tâlharul de pe cruce. Oare nu avem noi în aceasta asigurarea că El nu este niciodată atît de ocupat, încît să nu răspundă? El va auzi totdeauna rugăciunea nevinovată a celui neînsemnat, implorarea celui în suferință, și mărturisirea sinceră a celui păcătos. Asemenea mamei care la orice oră din noapte aude plînsul copilășului cînd acesta se trezește, tot astfel aude Mîntuitorul strigătul celui ce imploră sprijinul divin.

Cînd Isus a auzit cuvintele: „Doamne, adu-Ți aminte de mine cînd vei veni în Împărăția Ta“, inima Sa fu profund mișcată. În sfîrșit, o persoană îl recunoștea și credea că El va fi înviat din morți.

Tîlharul credea că Hristos era de origine divină. Credea în puterea mîntuitoare a lui Isus și credea, după cum spune Evanghelistul Ioan în cap. 3, 16 — că „atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică“, și deci el va fi mîntuit.

Mărturisirea tâlharului era urmarea unei cercetări personale profunde. El cunoscuse lucrarea Mîntuitorului, dar acum se agăța cu toată cre-

dința de El. „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, — spune apostolul Pavel în Romani 10, 9, — și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mîntuit“. Cînd tâlharul mărturisi că el era un păcătos, el era beneficiarul darului fără plată al lui Isus. El era aproape și gata pentru ceruri, cum nu a mai fost nici un muritor. Căci, completează apostolul Ioan gîndul exprimat de apostolul Pavel în Romani, „dacă ne mărturisim păcatele El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățască de orice nelegiuire“. În fața acestei situații, Isus își întoarse capul Său sîngerînd și purtînd spinii coroanei, pe fruntea Sa, și-i zise: „Adevărat, adevărat îți spun astăzi, că tu vei fi cu Mine în Paradis“.

Sînt absolut sigur că Isus nu a intenționat să spună tâlharului că El îl va întîlni în Paradis, chiar în ziua aceea. El a dorit numai să asigure în ziua aceea pe tâlhar de mîntuirea lui, și a dorit să-l încredințeze acum înaintea morții, că pocăința și credința lui este primită. Mîntuitorul a dorit să toarne în sufletul acesta sincer, balsamul mîngîierii — Două sînt motivele care mă îndreptățesc a afirma cu toată convingerea că Mîntuitorul nu a dat întîlnire tâlharului în Paradis, chiar în ziua aceea. În primul rînd, nici Isus însuși nu a mers în ziua aceea în Paradis, nu a mers în rai, sau cu alte cuvinte nu a mers la Dumnezeu. În Evanghelia lui Ioan la cap. 20, 16, 17 găsim următoarele cuvinte: „Isus i-a zis: 'Marie! 'Ea s-a întors, și I-a zis în evreește: Rabuni!' adică, Învățătorule!“.

„Nu Mă ținea i-a zis Isus; căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci, du-te la frații Mei, și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și la Tatăl vostru, la Dumnezeuul Meu și Dumnezeuul vostru“.

Versetul acesta, descrie dimineața învierii, deci ziua a 3-a de la moartea Mintuitorului. Cu alte cuvinte, în a treia zi de la crucificarea Sa, Mintuitorul, în dimineața învierii, face în mod public afirmația că El nu S-a suit încă la Tatăl. El nu S-a dus încă în Paradisul ceresc. Cu siguranță că Isus, care era desăvârșit în toate acțiunile vieții Sale, nu Și-a dat întâlnire cu țilharul acesta în Paradisul lui Dumnezeu pentru vineri după amiază, când El nu intenționa să fie acolo. Sînt sigur că Isus nici nu a voit să lase nici cel puțin impresia că El mergea în ziua aceea în Paradis sau rai.

Al doilea motiv ce-mi dă putere să cred cu certitudine că Isus nu a promis întâlnirea în Paradis pentru ziua aceea, este faptul că, după toate probabilitățile, țilharul nu a murit chiar în ziua aceea. Raportul Scripturii ne spune că: „De frică să nu rămînă trupurile pe cruce în timpul Sabatului, — căci era ziua pregătirii, și ziua aceea de Sabat era o zi mare la Iudei, au rugat pe Pilat să zdrobească fluierile picioarelor celor răstigniți, și să fie luați de pe cruce“. Criminalii obișnuiți, nu erau pironiți pe cruce, ci numai legați de ea. Ei mureau literalmente de foame, pentru că nu li se dădea nici un fel de hrană sau apă. Istoricul antic Iosif Flaviu, relatează că nu era ceva neobișnuit pentru cei crucificați, ca ei să supraviețuiască încă două săptămîni pe cruce. Isus nu a murit din

cauza efectelor crucificării. Asupra acestui lucru, nu încape nici un fel de îndoială. El a murit din cauza durerii inimii Lui frînte sub povara grozavă a păcatelor lumii întregi. Celor doi țilhari li s-au zdrobit fluierile picioarelor vineri spre seară, și pentru că era împotriva legii ebraice a ține un criminal pe cruce după apusul soarelui vinerea, pentru că de atunci începea ziua Sabatului, le-au coborît trupurile de pe cruce, iar pe Isus L-au îngropat.

A înțeles oare Mintuitorul să spună că El se va întâlni cu țilharul în Paradis chiar în ziua aceea? El nu a dorit și nici nu a spus acest lucru. Greșita, sau mai corect zis, voita interpretare greșită a acestui text, vine din faptul că în traducerea Bibliei așa cum o avem noi, punctuația versetului este greșită. Semnele de punctuație pe care le întîlnim noi cînd studiem Sf. Scriptură nu sînt așezate acolo de autorii lor, pentru motivul că pe atunci, scrierea nu cunoștea aceste semne de punctuație. În forma ei originală, Biblia nu a avut nici un semn de punctuație — Însăși cuvintele și frazele nu erau separate în manuscrisele originale ale Scripturii. Așezarea greșită a unei virgule poate uneori să schimbe complectamente importanța acestei fraze. Iar cazul acesta, este aici. Conform punctuației noastre, așa cum o avem în Scriptură textul sună astfel: „Isus a răspuns: 'Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai!'“ Deci chiar în ziua răstignirii, Isus dădea țilharului întâlnire în rai sau Paradis. Cei ce au tradus și au pus punctuația acestui text, fără nici o îndoială, credeau sau erau interesați a

crede că, oamenii atunci cînd mor merg în ceruri, sau în iad, și au fost gata să facă din acest text sprijinul unei pseudo-credințe, pe care avea tot interesul s-o susțină. Spuneam la început, că multe din nenorocirile pe care pseudo-creștinismul le-a adus pe lume, au izvorît tocmai din această răs-tălmăcire a adevărului, în scopul urmării propriilor lor interese egoiste și meschine. Este îndeobște cunoscut că, caracteristica generală a religiilor mistice păgîne era credința în nemurirea sufletului și o trecere imediată din viața aceasta într-o viață de huzur. De aici, un șir întreg de îndatoriri care aduceau un imens profit material castei în mîna căreia se concentrase puterea trecerii sufletului în rai sau rămînerea lui în iad. Cine nu știe sfruntata reclamă pe care călugării cerșetori o făceau în Evul Mediu — „În momentul în care clinchetul banului în cutie anunță cumpărarea unei indulgențe, în acelaș timp, sufletul pentru care s-a plătit suma — și aceasta nu era așa mică — își lua zborul spre rai, chiar dacă viața lui fusese nu numai rea, dar chiar stricată. Așa se face că, pentru susținerea acestei pseudo-credințe cu un vădit substrat egoist și profitor, virgula a fost plasată acolo unde convenea acestor adepți. Dar Isus a spus țilharului de pe cruce: „Eu îți spun astăzi, chiar acum, în clipa aceasta, în timp ce ești ca și Mine atîrnat pe lemnul crucii, îți spun, și-ți dau asigurarea că atunci cînd voi veni, tu vei fi cu Mine în veșnicii. De fapt dacă citim atent textul, vom vedea că țilharul nu a cerut Domnului Hristos ca să-l ia chiar în clipa aceea, sau în ziua aceea cu El. Nu! Țilharul a

Versetele 21 la 23 culminează întreaga predică. Să citim declarația lor: „Nu orișicine-Mi zice: „Doamne, Doamne!“ va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea „Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?“ Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fără-delege“.

Astfel se arată că cei ce intră în Împărăția cerurilor sînt aceia care fac voia lui Dumnezeu, cei ascultători; și cei cărora li se spune să plece și nu sînt recunoscuți de Domnul, sînt cei care lucrează fără-delege, cei neascultători.

Versetele 24 la 27 arată rezultatul final al celor ascultători, cît și al celor neascultători; și cu aceasta se încheie predica.

Trebuie să se socotească ca o deosebită importanță faptul că Domnul Hristos Și-a început în felul acesta lucrarea Sa publică cu o astfel de declarație asupra problemei ascultării. Acest fapt ar trebui să ne facă să ne gîndim în mod serios și meditarea asupra lui să ne ducă și mai mult la descoperirea plenitudinii scopului lui Dumnezeu cu noi în Isus Hristos.

Ultima predică a Mîntuitorului a fost adresată ucenicilor Lui. Ea se află scrisă în capitolul treisprezece, patrusprezece, cincisprezece și șaisprezece din Evanghelia lui Ioan.

Problemele cuprinse în această cuvîntare au fost despre trădarea Sa, despre plecarea Sa, despre trimiterea din partea Sa a Spiritului Sfînt și despre revenirea Sa. Și totuși această predică nu poate fi citită fără a nu se vedea cît de mult din învățătura ei are de-a face cu ascultarea. Observați următoarele declarații așa cum apar în ordinea lor:

„Dacă cunoașteți aceste lucruri, ferice de voi dacă le faceți“.

„Poruncă nouă vă dau, ca să vă iubiți unii pe alții, așa cum v-am iubit Eu, să vă iubiți și voi unii pe alții“. (Cînd citim aceste cuvinte trebuie să ne amintim că dragostea este împlinirea legii).

„Dacă Mă iubiți, păziți poruncile Mele“. „Cel ce are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește“.

„Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvintele Mele“.

„Cine nu Mă iubește, nu păzește cuvintele Mele“.

„Eu fac așa cum Mi-a poruncit Tatăl“.

„Dacă păziți poruncile Mele, veți rămîne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămîn în dragostea Lui“.

„Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu“.

„Voi sînteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu“.

„Vă poruncesc aceste lucruri, ca să vă iubiți unii pe alții“.

Este vrednic de luat în seamă faptul că în această expunere

Domnul Isus a subliniat următoarele principii importante, după cum sînt exprimate astfel de cineva:

„Că adevărata ascultare izvoarăște din dragoste“.

„Că adevărata ascultare este inspirată din dragoste“.

„Că adevărata ascultare ne face să intrăm în dragostea lui Dumnezeu“.

„Că adevărata ascultare este de neînlăturat dacă iubim pe Domnul Hristos“.

„Că adevărata ascultare nu este posibilă dacă nu-L iubim“.

„Că adevărata ascultare face posibilă locuirea Mîntuitorului în noi“, și bazează viața noastră în Isus Hristos“. Ioan 14, 15,21,23,24, 16; 17,23.

O minunată ilustrare a importanței locuirii în Hristos este redată în Ioan 15,1-6. Secretul acestei biruitoare experiențe este arătat aici a fi ascultarea. „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămîne în dragostea Mea“. Ioan 15,10. Acest lucru este adevărat și din punct de vedere logic și din punct de vedere doctrinar, deoarece cel neascultător nu poate să rămînă în dragostea lui Isus Hristos. (Mat. 7,23). Singura cale de a rămîne în Hristos Isus este de a asculta de glasul Său. Dar trebuie să se aibă în vedere faptul că această ascultare nu se poate da pe față dacă noi nu căutăm cu stăruință și nu primim în mod recunoscător puterea Duhului Sfînt al lui Dumnezeu care ne face în stare să fim ascultători.

MIHAIL POPA

SULURILE DE LA MAREA MOARTA

Într-o cameră retrasă a muzeului arheologic palestinian al sectorului arab din Ierusalim, un grup de savanți lucrează în liniște la o temă monumentală. Cu o răbdare înfinită ei reconstituiesc documente vechi — reunesc la un loc zeci de mii de fragmente din piele și papirus — multe dintre ele fiind mai mici decât o unghie, altele înnegrite și uscate de vreme, iar altele atât de fragile, încât dacă ar fi atinse de o perie din păr de cămilă s-ar schimba imediat în pulbere.

Aceste fragmente ale unor suluri cu o vechime de mai bine de două mii de ani, reprezintă biblioteca unei grupări mistice iudaice — probabil aceea a Esenienilor — care și-a stabilit centrul ei în apropierea Mării Moarte înainte de nașterea Domnului Hristos.

„Întreaga poveste a început într-o dimineață de primăvară a anului 1947. Și a stîrnit-o o capră... În ziua aceea, nu departe de ruinele străvechiului oraș Ierihon, pe malul Mării Moarte, un ciobănaș beduin pe nume Muḥamed Adh-Dhib, din tribul Taamera, păștea turma sa de capre. Moleșite de căldura toridă, animalele căutau puținele fire de verdeață, ivite între pietre. Într-o clipă de neatenție a ciobănașului, o capră mai zglobie o zbughi din turmă și o luă pieptiș pe stînci în sus. Alergînd s-o prindă, băiatul ajunse în fața unei grote. Se uită în jur, voi să intre, dar ezită. Dacă e cineva înăuntru? Zvirli o piatră în căscătura stîncii, apoi încă una. Deodată auzi clinchetul ciudat, ca atunci cînd lovaști un vas gol. Speriat, copilul rămase o clipă țintuit locului; apoi o luă la fugă și nu se opri decît în clipa cînd își întîlni un tovarăș care rătăcea și el

pe acolo. Îi povesti întîmplarea. Reveniri împreună și se strecurară în peșteră. În fața lor se înșiruiău mulțime de amfore din lut ars și din piatră, rinduite parcă de o mîină grijulie. Din gura uneia ieșeau capetele a șapte suluri de piele învelite în pînză îmbibată cu smoală.

Ce-au făcut copiii după aceea, cui i-au vorbit de descoperirea lor, nu se știe. Destul că, la scurtă vreme un negustor de antichități se prezentă la Universitatea din Ierusalim și oferi spre vînzare tocmai sulurile pe care le descoperiseră copiii. Puțin intrigat, un arheolog începu să descifreze documentele. Cu fiecare rînd, uimirea lui creștea tot mai mult. Se convinse curînd că are în față niște manuscrise vechi de peste 2.000 ani, scrise în ebraică și aramaică, vechiul grai al locuitorilor din jurul Mării Moarte. Era o descoperire epocală: era vorba nu de niște documente oarecare, ci de cele mai vechi manuscrise ale Bibliei, cu 1.100 de ani mai vechi decît cele existente pînă atunci. Primul manuscris ebraic complet al Vechiului Testament data din sec. X d.Hr. Și iată că arheologul descifra acum, de pe un sul de dimensiunea 7,35 m. pe 0,30 m. textul complet original al cărții profetului Isaia.

PĂRERI CU PRIVIRE LA VECHIMEA SULURILOR

O problemă importantă era: cînd au fost lucrate aceste manuscrise? Cei mai buni paleografi ai textelor vechi, au plasat scrierile într-o perioadă care corespunde primelor trei secole înainte de Hristos pînă la primul secol după Hristos. Arheologii ghidîndu-se după texte ve-

chi au stabilit de asemenea că nu pot fi mai vechi decît secolul I al erei noastre. Alții însă le considerau ca falsificări și se îndoiau de proveniența lor. În ultimul timp s-a pus la punct metoda de măsurare a timpului de existență a unei materii organice prin măsurarea radioactivității conținutului de carbon. Pentru o perioadă care intră în intervalul de 4000 de ani vechime, măsurătorile pot fi destul de precise. Din cercetarea unor fișii în care erau învelite sulurile, cu ajutorul „Carbonului 14“ s-a stabilit că pînzele ar data din anul 33 d.Hr. cu o eroare posibilă de 200 de ani înainte sau după această dată.

„Cercetătorii sovietici de seamă apreciază că majoritatea manuscriselor găsite au fost scrise de fapt la începutul secolului I în.e.n.

CE CONȚIN PRIMELE MANUSCRISE GĂSITE?

Documentele găsite în forma lor originală și care au o mare valoare în studierea Vechiului Testament sînt:

a) Primul sul conține cartea completă a profetului Isaia care s-a păstrat în condiții bune. Sulul este lung de 7,35 m. și lat de 0,30 m. însumînd 17 piei cusute una lîngă alta. Textul e împărțit în coloane. Imediat după reproducerea fotografică, cunoșcătorii scrierilor ebraice și-au îndreptat atenția către ea cu un deosebit interes.

b) Un alt sul cuprinde un comentariu al cărții lui Habacuc ale cărui versete sînt citate cuvînt cu cuvînt și comentate. Lungimea lui este de 1,60 m. și lățimea de 0,13—0,15 m. În felul acesta s-au păstrat două treimi din cartea acestui profet.

c) Un al treilea sul conține prescripțiile sectei iudaice căreia îi aparținea biblioteca, și anume sectei Esenienilor, care este denumit „Manualul disciplinei“. O altă carte conține o colecție de cîntări de laudă asemănătoare Psalmilor, iar alta vorbește despre războiul dintre fiii luminii și fiii întunericului, fără a se putea ști la ce evenimente viitoare se referă; și încă un manuscris cu o scriere foarte deosebită și stricată, tratează despre ultimile capitole ale cărții lui Isaia.

Un manuscris a fost găsit în așa hal că nu se putea descifra. Dintre-o bucată din stratul periferic s-a crezut că e o carte apocrifă a lui La-

mech, ca apoi să se afle că a fost un comentariu la prima carte a lui Moise.

Afară de acestea s-au mai găsit și multe fragmente de manuscrise din cărțile care au fost depozitate și apoi luate din peșteră. S-a găsit un fragment din cartea lui Daniel, chiar cu versetul care face trecerea din limba ebraică în cea aramaică.

În afară de manuscrise pe pergament și papirus, s-a mai găsit și o apreciabilă cantitate de inscripții ceramice. De asemenea peste 250 monezi din diferitele epoci (134 î.H.—135 d.Hr.).

Fragmente din cele cinci cărți ale lui Moise din cartea Judecători, a lui Ezechiel, Psalmii și multe alte lucrări apocrife. Fragmentele Leviticului și Numerii sînt foarte importante, căci sînt scrise cu caractere feniciene pe care Iudeii au folosit-o înainte de exil și apoi au trecut la scrierea triunghiulară. Se spune în tradiția ebraică că noul sistem de scriere a înlocuit pe cel fenician pe timpul și din îndemnul lui Ezra. De aceea unii învățați sînt de părere că aceste ultime scrieri au fost lucrate în sec. V î.Hr.

FRAGMENTE DIN RĂMĂȘITELE UNOR SULURI DETERIORATE

Ciocnirile dintre Arabi și Iudei, din primăvara anului 1948, au împiedicat eforturile arheologilor de a cerceta la timp locul descoperirii spectaculoase. Totuși, în primăvara anului 1949 s-a putut deschide o cale pînă la peștera cu pricina (botezată cu Nr. 1) de o expediție arheologică. Această expediție a intrat în interiorul grotei, și o cercetare amănunțită a resturilor, le-a oferit fragmente aparținînd unui număr de aproximativ 70 de suluri.

Faptul acesta a dus la explorarea grotelor din jurul Mării Moarte. 267 de peșteri fură cercetate minuțios, dar numai în 37 din ele se găsiră vase, amfore de lut și piatră, (se apreciază la 100 vase și 70 epape) precum și urme despre o veche așezare omenească. La sfîrșitul expediției, care dură peste doi ani, arheologii numărărilor citeva zeci de mii de fragmente de manuscris, unele în stare bună, altele deteriorate, cerînd o migăloasă muncă de reconstituire.

Arheologii au reușit să mai adune din peșteră și cioburi din vasele

în care erau păstrate manuscrisele. Peșterile de la Marea Moartă sînt într-o regiune cu climă uscată, aproape lipsită de precipitațiuni, în apropierea pustiului Iudeii. Numai acestor împrejurări se datorază conservarea documentelor. Arheologii au reușit să refacă multe din cele 40 vase care erau în peșteră. Două din ele au fost găsite intacte și sînt păstrate la muzeul din Ierusalim. Alte cioburi au găsit drumul statelor europene, și arheologii sînt de acord că au fost lucrate încă înainte de nimicirea Ierusalimului.

CE ESTE CU RUINELE DE LA KHIRBAT QUMRIN ?

Cu ocazia primelor cercetări arheologice, savanții au cercetat și ruinele unei așezări omenești aflată la o distanță de mai puțin de 2 km. de peșteră și cunoscută sub denumirea de Khirbat Qumrîn. Ea stă singuratică și părăsită pe o terasă, privind parcă șăgalnică și tristă spre Marea Moartă. Terenul din jurul ruinei este arid, plin cu pietre risipite și fărâmițate de vreme. Khirbat Qumrîn pare să fie locul indubitabil care să dea răspunsul la toate problemele ridicate de descoperirea sulurilor. Cine le-a tănuit cu atita grijă vreme atît de îndelungată ? Pentru care motiv ? Cu ce scop ?

Arheologii au făcut o cercetare sumară a ruinelor și negăsind nimic de însemnătate deosebită, au considerat că viitoare săpături ar fi zadarnice. Cu conținutul descoperit în peșteră și fără a stabili vreo legătură aparentă între ruine și suluri, arheologii și-au încheiat prima lor misiune, convinși că descoperirea epocală a lui Muhamed, păstorul beduin, stă ca un fantastic și inexplicabil arbore antic doborît de vijelia vremurilor.

INTERVIN IARĂȘI BEDUINII

Și astfel, tot ce ar mai fi rămas să fie salvat din comorile încă necunoscute aparțineau sărmanului Trib Ta-amirala. Contactul lor cu înțelepții și savanții din Ierusalim și prețurile oferite pentru fiecare manuscris sau fragment i-a hotărît să părăsească păstoritul caprelor și să accepte o nouă sursă de venituri. Hotărîți, începură să cerceteze cu migală mîile de crăpături și

fisuri care acoperă ca un fagure de miere întreg pustiul Iudeii.

În anul 1951—1952, după sute de zile de obositoare căutări, beduinii au descoperit și alte peșteri în care au găsit manuscrise pe care le-au oferit spre cumpărare Societății de Arheologie din Ierusalim.

Cînd s-a aflat de noile descoperiri ale beduinilor, o grupă arheologică a plecat în grabă la locul indicat. O istovitoare cercetare a stîncilor a făcut să se descopere încă o altă peșteră. Alături de fragmentele de piele s-au găsit și două suluri de aramă așa de oxidate încît savanții nu le-au putut un timp, nici desfășura și nici descifra.

Șase luni mai tîrziu, beduinii au descoperit peștera nr. 4. Acolo, îngămădite din vremuri îndepărtate, s-au găsit rămășițele principale ale bibliotecii sectei Esenienilor, compusă din zeci de mii de fragmente aparținînd unui număr de peste 400 suluri separate.

De atunci, descoperirile s-au repetat într-un ritm accelerat, împărțindu-se, în mod egal, onoarea între arheologi și beduini. Cea mai recentă descoperire, grotă nr. 11, făcută de beduini din tribul Ta-amirala, în anul 1956, și în care s-a găsit un număr respectabil de suluri intacte de piele; poate fi socotită prima ca valoare după grotă Nr. 1 în care Muhamed Adh Dhib și-a aruncat piatra sa profetică.

Ceva mai înainte, unii arheologi s-au decis să restudieze ruinele de la Wadi Qumran. În anul 1951 se începu acolo săpături serioase. Rezultatele de pînă acum sînt uimitoare.

Astăzi Kurbat Qumran ne apare clar pe rămășițele veacurilor. Înălțurînd valurile de nisip depuse de-a lungul veacurilor, arheologii dădură peste o clădire solidă de piatră în bună parte nevătămată. Era un soi de mînăstire cu peste 30 încăperi și numeroase rezervoare în care odinioară se păstra apa. Chiar în starea lor de ruină, clădirile sînt în măsură să arate caracterul lor ascetic. Printre dărîmături s-au găsit amfore de pămînt ca și acelea găsite în grote din apropiere.

Khirbat Qumrîn a lămurit misterul sulurilor. O dată cu reconstituirea planului mînăstirii, săpăturile au dat la iveală și istoria oamenilor care au clădit-o și în

care au locuit 200 de ani și au văzut distrugerea ei prin furia legionarilor romani învingători. Dovezile arheologilor ne spun că acei oameni care locuiau minăstirea, erau membri ai sectei Esenienilor, sau o alta înrudită cu ea.

Unele dintre indicațiile cuprinse în suluri spun că începuturile acestei secte s-ar putea stabili în perioada celui de al doilea secol în. Hr., când dinastia Hasmoneilor guverna asupra lui Israel. Ca preoți familia Hasmoneilor nu putea dovedi că se trage din familia levitică a Marelui Preot Zadock. Ca prinți, prin intrigile pe care le puneau la cale, atât în viața internă a națiunii cât și în relațiile externe, erau socotiți de toți iudeii credincioși, ca unii care amenințau existența și temelile Iudaismului.

Sfârșitul Comunității eseniene rămâne necunoscut. Forțele vrăjmașe ale lui Vespasian au capturat minăstirea lor de pe malul Mării Moarte, la anul 68 d. Hr. Probabil că oamenii din ea au murit apărînd-o. Probabil că Romanii au exterminat pînă la unul pe acești zeloși Iudei, sau poate au plecat, s-au răspîndit prin ținutul Iudeii și astfel au dispărut din istorie.

Ceva mai tîrziu, în timpul celei de a doua revolte a Iudeilor din anii 132—136, iudeii rebeli ai lui Bar-Kokhba au instalat un post de bază în clădirile dărîmate ale minăstirii. De atunci locul acela a rămas o ruină pustie.

Esenienii sînt departe de a fi uitați. Bogăția de documente care abundă în Muzeul Arheologic din Palestina, le va restabili în curînd adevăratul lor loc în cronica dezvoltării religioase din timpul acela.

O dată cu descoperirea peșterii Nr. 4 cu depozitul ei bogat de manuscrise zdrențuite, o întreagă pleiadă de specialiști internaționali s-a adunat în Ierusalim să editeze și să publice documentele de la Qumrîn.

Savanții au reușit să unească, cu toată abilitatea, bucățile lingă bucătică fragmente sfîrtecate, astfel încît se poate recunoaște bine scrisul de mînă al diferiților copişti. Cînd cineva cercetează textul original, este profund impresionat de frumusețea, claritatea și îndemînarea copiştilor.

Mereu sosesc la Ierusalim noi documente găsite la Qumrîn prin mijlocirea unui intermediar din Betleem.

Din descoperirea peșterii Nr. 11, cea mai recentă, muzeul a putut achiziționa pînă acum sulurile foarte bine păstrate ale cărților Leviticul, cartea Psalmilor, un Torgum (o traducere aramaică) a cărții lui Iov și o descriere a Noului Ierusalim, într-o formă fragmentară.

Arheologii au explorat din nou peștera Nr. 11. Manuscrisele și fragmentele examinate pînă acum, conțin aproximativ 600 lucrări, inclusiv cartea Vechiului Testament, Estera.

Suluri s-au găsit pînă acum în 11 grotte. Din lipsa de fonduri, lucrările de explorare a ținutului au fost oprite. Sulurile lui Isaia au fost găsite în grotta Nr. 1. În peștera Nr. 2 s-au găsit cam 100 fragmente de manuscrise: Exodul, Leviticul, Numerii, Deuteronomul, Ieremia, Psalmii și Rut. Sulurile de aramă în grotta Nr. 3. Grotta Nr. 4 în care s-a găsit numărul cel mai mare de suluri, are o mărime de $3,50 \times 5,25 \times 10,50$.

În această grotă nu s-a găsit nici o amforă se pare că Esenienii fiind prea grăbiți să fugă de armata romană, care se apropia, n-au mai putut să le împacheteze și le-au transportat înăuntru, închizînd cu grijă intrarea. Materialul scos la lumină atît de Beduini cît și de arheologi este de o importanță covîrșitoare și e posibil ca el să întreaacă în însemnătate pe cel descoperit în grotta Nr. 1.

Materialul descoperit în Palestina e imens. Numai cel descoperit în Egipt ar putea să i se compare și poate nici acela. E de sperat că din el se vor scoate multe informații asupra unor perioade istorice mai puțin cunoscute.

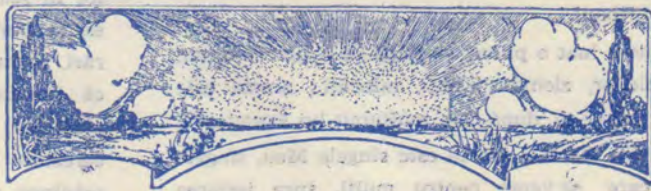
Deocamdată problemele ridicate de ele abia se schițează și pentru clarificarea lor completă se așteaptă publicarea integrală a documentelor, care va necesita multă vreme. Unii învățați presupun că pentru aceasta este nevoie de o sută de ani, dacă nu chiar mai mult. Pînă atunci, însă, studii parțiale au apărut în toată lumea și în 1954 ele ajunseseră la apogeu: 1000 de cărți și articole.

Decenii și poate chiar generații vor trece pînă cînd întregul material documentar va fi descifrat în întregime. Ceea ce este mai important, este faptul că cunoștințele noastre despre Biblie s-au întregit. Spre exemplu, sîntem siguri că textul ebraic al Vechiului Testament, așa cum îl avem astăzi reprezintă o tradiție care poate fi urmărită în timp pînă înaintea nașterii Domnului Hristos.

Sulurile de la Marea Moartă ne aduc o nouă înțelegere asupra climatului religios în care s-a născut Isus Hristos. Ele ne aduc noi dovezi în ceea ce privește elementele particulare ale Iudaismului care au influențat dezvoltarea Creștinismului.

Khirbat Qumrîn, înălțat pe terase și măcinat de vreme, este acum o ruină moartă într-o lume moartă. Nimic nu crește în această marnă; nimic nu se mișcă printre pietrele învechite de vreme. Cerul lîncezește descoperit deasupra albastrului spălăcit al Mării Moarte, iar vîntul leneș și fierbinte se strecoară prin moloz. Dar la Khirbat Qumrîn, cu mulți ani în urmă, oamenii se luptau cu greul să găsească pe Dumnezeu.

C. ALEXE

IN AMINTIREA MEA

Domnul Isus, în noaptea în care a fost vîndut, a luat o piine. Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frînt-o, și a zis : „Luați, mîncăți ; acesta este trupul Meu care se frînge pentru voi ; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea”. Tot astfel după cină, a luat paharul, și a zis : „Acest pahar este legămîntul cel nou în sîngele Meu ; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de cîte ori veți bea din el. Pentrucă ori de cîte ori mîncăți din piinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, pînă va veni El”.

Hristos se afla la locul de trecere între cele două așezăminte și al celor două sărbători mari ale lor. El, ca Miel fără cusur al lui Dumnezeu, era gata să Se dea ca sacrificiu pentru păcat, și urma să pună capăt în felul acesta sistemului tipurilor și ceremoniilor care timp de patru mij de ani arătaseră către moartea Lui. În timp ce mîncă Paștele cu ucenicii Săi, El a instituit în locul lor slujba care trebuia să amintească sacrificiul Său cel mare.

Paștele fusese rînduit ca amintire a liberării lui Israel din robia lui Faraon. Dumnezeu dăduse îndrumarea ca, în fiecare an, cînd copiii urmau să întrebe ce însemnau aceste lucruri, să se povestească din nou cele întîmplate. Rînduiala Sfintei Cine s-a dat pentru a comemora liberarea cea mare săvîrșită prin moartea lui Hristos. Pînă va veni El a doua oară în slavă și putere, trebuie să se serbeze această instituție. Ea este mijlocul prin care marea Lui lucrare pentru noi se păstrează proaspătă în amintire.

Cînd au fost liberați din robia lui Faraon, fiii lui Israel au mîncat Paștele în picioare, avînd mijlocul încins, cu toiegele în miini, gata de drum. Felul în care ei serbau această instituție era în armonie cu starea lor ; deoarece ei erau gata a începe greaua și chinuitoarea călătorie prin pustiu. Dar pe vremea lui Hristos lucrurile se schimbaseră. De data aceasta nu mai urma să fie izgoniți dintr-o țară străină, ci locuiau în propria lor țară. Potrivit cu odihna ce li se dase, oamenii participau la Paște într-o stare de liniște. În jurul mesei erau așezate paturi, iar oaspeții erau întinși pe ele, odihnindu-se pe mîna lor stîngă, iar dreapta o aveau liberă pentru a mîncă. În poziția aceasta un mesean putea să așeze capul pe pieptul celui care se găsea alături de el. Iar picioarele, fiind la marginea din afară a patului, puteau să fie spălate de cineva care înconjura cercul din afară.

Hristos era încă la masa pe care se împărțise cina pascală. Piinile nedospite folosite la Paște erau în fața lui. Vinul pascal nefermentat, era pe masă. Aceste lucruri inchipuitoare El le folosi pentru a reprezenta propriul Său sacrificiu fără defect. Nici un lucru stricat prin fermentație, simbolul păcatului și al morții, nu putea să înfățișeze „Mielul fără cusur și fără prihană”.

„Pe cînd ei mîncău, Isus a luat o piine ; și, după ce a binecuvîntat, a frînt-o, și a dat-o ucenicilor, zicînd : „Luați, mîncăți ; acesta este trupul Meu”. Apoi a luat un pahar, și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicînd“ „Beți toți din el ; căci acesta este sîngele Meu, sîngele legămîntului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor. Vă spun că de acum încolo, nu voi mai bea din acest rod

al viței, pînă în ziua cînd îl voi bea cu voi nou în Împărăția Tatălui Meu”.

Iuda vinzătorul era de față la sfîntul serviciu. El a primit de la Isus simbolurile propriului Său corp frînt și sînge vărsat. El a auzit cuvintele : „Acestea să le faceți spre amintirea Mea”. Și cum sta acolo chiar în fața Mielului lui Dumnezeu, vinzătorul se frămînta cu propriile lui planuri întunecoase, și hrănea cu plăcere gîndurile lui posomorite și răzbunătoare.

Cu prilejul spălării picioarelor, Hristos dăduse dovezi convingătoare că înțelesese caracterul lui Iuda. „Voi nu sînteți toți curăți”, spusese El. Cuvintele acestea au convins pe falsul discipol că Hristos îi citise tainele inimii. De astă dată Hristos vorbi și mai clar. În timp ce ei erau așezați la masă, El zise, privind spre ucenicii Săi : „Nu vorbesc despre voi toți ; cunosc pe aceia pe care i-am ales. Dar trebuie să se împlinească Scriptura, care zice : „Cel ce mîncă piine cu Mine a ridicat călcîiul împotriva Mea”.

Deși Isus cunoscuse pe Iuda de la început, El i-a spălat picioarele. Pilda aceasta este pentru noi. Aceasta este metoda lui Hristos. Deoarece ucenicii erau rătăciți și plini de greșeli El le spălase picioarele, și în felul acesta toți afară de unul din cei doisprezece au fost aduși la pocăință. Exemplul lui Hristos nu îngăduie ca cineva să fie exclus de la masa Domnului. E adevărat că păcatul cunoscut exclude pe păcătos. Acesta este arătat clar de Duhul Sfînt. Dar dincolo de aceasta nimeni nu trebuie să judece. Dumnezeu n-a dat oamenilor în seamă să spună cine trebuie să ia parte la asemenea împrejurări. Pentru că cine poate să citească inimile ? Cine poate deosebi grîul de pleavă ? „Fiecare să se cerceteze pe sine însuși, și așa să mînce din piinea aceasta și să bea din paharul acesta”. Deoarece

„oricine mănincă din piinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de trupul și singele Domnului“. „Căci cine mănincă și bea, își mănincă și bea osînda lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului“.

Hristos e de față prin Duhul Său cel Sfînt pentru a pune sigiliul asupra propriilor Sale întocmiri. El e de față pentru a convinge și înduloșa inima. Lui nu-i scapă nici o privire, nici un gînd de înfristare.

Împărțind cu ucenicii Săi piinea și vinul Hristos S-a obligat să le fie Răscumpărător. El le-a incredințat Noul Legămînt, prin care toți cei care Îl primesc devin copii ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos. Prin acest legămînt ei primeau orice binecuvîntare pe care cerul o putea da pentru viața aceasta și pentru cea viitoare. Acest act al legămîntului trebuia să fie ratificat prin singele lui Hristos. Iar săvîrșirea sacramentului trebuia să amintească ucenicilor nemărginitul sacrificiu făcut pentru fiecare din ei individual ca o parte din marele tot al neamului omenesc căzut.

Dar serviciul de împărțire nu trebuia să fie o ocazie de înfristare. Nu acesta era scopul lui. Cînd ucenicii Domnului se adună în jurul mesei Sale, ei nu trebuie să-și amintească nici să deplîngă slăbiciunile lor. Ei nu trebuie să se ocupe de experiențele lor religioase trecute, fie că acestea sînt înălțătoare, fie că sînt descurajatoare. Ei nu trebuie să dezgroape neînțelegerile cu frații lor. Serviciul pregătitor a cuprins toate acestea. Cercetarea de sine, măturisirea păcatelor, împăcarea neînțelegerilor, s-au făcut în totul. Acum au să se întîlnească cu Hristos. Cu inima curățită prin singele prea scump al lui Hristos, în deplina conștiință a prezenței Lui, deși nevăzut, ei urmează să audă cuvintele: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea.“

Serviciul de împărțire arată către a doua venire a lui Hristos. El urmărea să ție vie în mîntea uceni-

cilor tocmai acest lucru. Ori de cite ori se întîlneau pentru a pomeni moartea Lui, ei își povesteau din nou cum „El a luat un pahar, și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicînd: „Beți toți din el; căci acesta este singele Meu, singele legămîntului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor. Vă spun că, de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, pînă în ziua cînd îl voi bea cu voi nou în împărăția Tatălui Meu“. În necazul lor au găsit mîngiere în nădejdea că Domnul lor va reveni. De un preț ce nu poate fi arătat în cuvinte a fost pentru ei gîndul: „Ori de cite ori mîncați din piinea aceasta și beți paharul acesta, vestiți moartea Domnului pînă cînd va fi venit“.

Lucrurile acestea nu trebuie să le uităm niciodată. Iubirea lui Hristos trebuie să fie păstrată proaspătă în amintirea noastră. Hristos a instituit slujba aceasta pentru ca ea să ne poată vorbi despre iubirea lui Dumnezeu arătată nouă. Sufletele noastre nu se pot uni cu Dumnezeu decît numai prin Hristos. Și nimic altceva decît moartea lui Hristos n-ar fi făcut ca iubirea Lui să aibă efect față de noi. Numai pentru faptul că a murit El putem noi să privim cu bucurie la a doua Lui venire. Sacrificiul Lui este centrul nădejzii noastre.

Serviciile care scot la iveală umilința și suferința Domnului nostru au avut un scop cînd au fost rînduite. Simțurile noastre trebuie să fie înviorate pentru a-și da seama de taina evlaviei. Toți au privilegiul de a-și da seama, mai mult decît se obișnuiește, de suferințele expiatoare ale lui Hristos. „După cum Moise a înălțat șarpele în pustie“, așa a fost înălțat și Fiul omului, „pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică“. La crucea de pe Golgota, pe care stă Mîntuitorul pe moarte, trebuie să privim.

El spune: „Cine mănincă trupul Meu, și bea singele Meu, are viața veșnică“. Numai cînd primim credința așa cum s-a arătat pe crucea de pe Golgota, putem noi să trăim

viața de sfințenie. Iar aceasta o primim prin primirea Cuvîntului Său și făcînd lucrurile acelea pe care El le-a poruncit. În felul acesta ajungem una cu El. „Cine mănincă trupul Meu“, zice El, „și bea singele Meu, rămîne în Mine, și Eu rămîn în el. După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine, și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, cine Mă mănincă pe Mine va trăi și el prin Mine“. La sfînta împărțire se aplică textul acesta în chip deosebit. În timp ce prin credință se privește de aproape sacrificiul mare al Domnului nostru, sufletul asimilează viața spirituală a Lui Hristos. Sufletul acesta va primi putere spirituală din orice împărțire. Slujba aceasta dă o legătură vie prin care credinciosul este legat cu Tatăl. Într-un anumit sens ea formează o legătură între ființele omenesti dependente și Dumnezeu.

Cînd primim piinea și vinul care simbolizează trupul frînt al lui Hristos și singele Lui vărsat, în imaginație ne alăturăm la scena din camera de sus. Pare că trecem și noi prin grădina consfințită prin agonia Aceluia care a purtat păcatele lumii. Sîntem și noi martori la lupta prin care s-a cîștigat împăcarea noastră cu Dumnezeu, Hristos ne este arătat ca răstignit între noi.

Privind la Răscumpărătorul răstignit, noi înțelegem mai bine măreția și însemnătatea sacrificiului făcut de Maiestatea cerului. Planul mîntuirii e slăvit înaintea noastră, și gîndul despre Golgota deșteaptă în inima noastră emoții vii și sfinte. În inima noastră și pe buzele noastre vor fi laude pentru Dumnezeu și pentru Miel; deoarece mîndria și adorarea de sine nu pot să crească în sufletul care păstrează o proaspătă amintire a celor petrecute pe Golgota.

Cu cit contemplăm mai mult crucea lui Hristos, cu atît mai complet vom înțelege cuvintele apostolului cînd a zis: „Departate de mine gîndul să mă laud cu altceva decît cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!“

I. DĂNEȚIU

Despre rugăciunea

„Tatăl nostru“

„Tatăl nostru care ești în ceruri, sfintează-se numele Tău“. Mat. 6, 9.

Sfintează-se Numele Tău“, este prima din cele șapte cereri pe care le găsim în rugăciunea Tatăl nostru. Aceasta este o cerere de venerație. Ea este prima, pentru că venerația sau închinarea, este chiar poarta prezenței divine. Primul pas în a ne apropia de Dumnezeu este de a ne plasa pe noi înșine într-o atitudine potrivită față de El. Noi trebuie să recunoaștem sfințenia Sa, iar sfințenia Sa este în numele Său. În Sfânta Scriptură numele și caracterul sînt inseparabile. „Un nume bun este mai de dorit decît o bogăție mare, și a fi iubit prețuiește mai mult decît argintul și aurul“. Prov. 22,1. Cînd vorbim despre o persoană că are un nume bun, noi înțelegem atunci un caracter bun. În înfățișarea caracterului Său lui Moise, Dumnezeu, proclamă numele Său. „Moise a zis: „Arată-mi slava Ta!“ Domnul a răspuns: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea, și voi chema numele Domnului înaintea ta; Eu Mă îndur de cine vreau să Mă îndur, și am milă de cine vreau să am milă!“ Domnul S-a pogorît într-un nor, a stătut acolo lângă el, și a rostit Numele Domnului. Și Domnul a trecut pe dinaintea lui, și a strigat: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la minie, plin de bunătate și credincioșie, care își ține dragostea pînă în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat, și pedepsește fărădelegea...“ Ex. 33, 18, 19; 34, 5-7. Această viziune a numelui sau a caracterului lui Dumnezeu, așeză pe Moise într-o atitudine potrivită de închinare. „Îndată Moise s-a plecat pînă la pămînt și s-a închinat“. Ex. 34, 8. O viziune a caracterului cel sfînt al lui Dumnezeu ne va face să ne ple-

căm capul, dacă nu genunchii, atunci cînd ne rugăm.

Cu cit viziunea noastră despre Dumnezeu este mai clară, cu atît va fi mai mare venerația față de Dumnezeu. Ingerii care slujesc înaintea Sa se apropie de El strigînd sfînt, sfînt, și acoperindu-și fețele.

Apropierea plină de venerație este de asemenea apropierea umilintei. Numai un suflet umilit se poate bucura de o adevărată comuniune cu Dumnezeu. „Căci așa vorbește Cel Prea Înalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfînt. „Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie; dar sînt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviez duhurile smerite, și să îmbărbătez inimile zdrobite“. Is. 57, 15.

Cînd Maria, mama Domnului Isus și-a dat seama că ea a fost aleasă a deveni mama Mintuitorului lumii, ea a exclamat: „Sufletul meu mărește pe Domnul, și mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mintuitorul meu, pentru că a privit spre starea smerită a roabei Sale. Căci tată că de acum încolo, toate neamurile îmi vor zice fericită, pentru că Cel Atotputernic a făcut lucruri mari pentru mine. Numele Lui este sfînt“ Luce 1, 46-49

„TITLURILE DIVINITĂȚII“

Titlurile „Sfînt“, „Divin“ și „Venerabil“, trebuie asociate numai cu numele lui Dumnezeu. Psalmistul declară: „A trimis poporului Său izbăvirea, a așezat legămîntul Său în veci; Numele Lui este sfînt și înfricoșat“. Ps. 11, 2. Noi, nu avem nici un drept a ne numi cu numele care aparține numai lui Dumnezeu. Bătrîni și slujitorii Bisericii Apostolice, nu au fost niciodată numiți „venerabil“. În ruinele Efesului, s-a descoperit că

titlurile acestea erau folosite de preoții păgîni, uzurpînd astfel titlurile dumnezeirii.

Avertizarea dată de Domnul Hristos cu privire la folosirea „bolorosirilor deșarte“ atunci cînd ne rugăm, include nu numai repetarea unor rugăciuni formale, ci și frecvența repetare a numelui lui Dumnezeu în rugăciunile noastre. În rugăciunea model, rugăciunea Tatăl nostru, numele lui Dumnezeu nu este folosit decît o singură dată, și atunci este numit „Tatăl nostru“. În rugăciunea Domnului nostru Isus Hristos din Ioan cap. 17, El folosește numele Tatălui Său de șase ori, spunînd „Tată“, Sfînte Tată, și neprihănitule Tată“. El nu a folosit nici una din expresiile ce se aud adesea în rugăciunile noastre de azi. Desigur că Mintuitorul simțea că expresia „Tată“ are o însemnătate mai bogată, mai profundă, fără să fie nevoie a mai adăuga un adjectiv calificator. Cineva, spunîndu-se la problema aceasta că, a adăuga alte titluri acestuia, este ca și atunci cînd ai căuta să dai o frumusețe mai mare unei cîmpii acoperite de manta cea imaculată și bogată a zăpezii, imprăștiînd pe deasupra pudră de talc.

Nu este ceva neobișnuit, ca numele lui Dumnezeu să fie folosit de peste treisprezece ori, într-o singură rugăciune. Această practică, are tendința de a coborî numele lui Dumnezeu la nivelul muritorilor. Evreii refuzau chiar a repeta numele Iehova, pentru că ei considerau că era prea sfînt a fi rostit de buze muritoare.

Porunca a treia, nu numai că oprește jurămîntele false și luarea în deșert a numelui lui Dumnezeu, ci atrage atenția asupra folosirii ușuratec a numelui Său.

În virtutea nașterii, copiii au dreptul a purta numele tatălui lor; deci copiii lui Dumnezeu nu numai că au dreptul să-L numească Tată, dar au și privilegiul de a-I purta numele. Luînd numele de creștin, noi purtăm numele Domnului Hristos. Lucrul acesta, acest privilegiu ne este acordat prin nașterea din nou. Ieremia se ruga Domnului astfel: „De ce să fii ca un om inemenit, ca un viteaz, care nu se poate ajuta? Și totuși, Tu ești în mijlocul nostru, Doamne, și Numele Tău este che-

mat peste noi. De aceea nu ne părăsi!" Ieremia 14, 9. Despre Biserica, sau familia lui Dumnezeu, este scris: „În zilele acelea, Iuda va fi mîntuit, și Ierusalimul va locui în liniște. Și iată cum îl vor numi: 'Domnul, Neprihănirea noastră'". Ier. 33, 16. Numele unei familii care este cunoscut pentru caracterul ei bun și o reputație bună între semenii săi, lucrul acesta aduce laudă familiei respective.

Vechiului Israel îi fu dată porunca: „Vorbește întregii adunări a copiilor lui Israel, și spune-le: „Fiți sfinți, căci Eu sînt sfînt, Eu, Domnul, Dumnezeuul vostru" Lev. 19, 2. Apoi urmează instrucțiunile de a se purta cinstit atît cu Dumnezeu, cît și cu oamenii, dînd pe față astfel un caracter sfînt. Această regulă de aur este astfel prezentată: „Să nu jurași strîmă pe Numele Meu, căci ai necinsti astfel Numele Dumnezeului tău. Eu sînt Domnul" Lev. 19, 12.

Unul din autorii proverbelor spune: „Două lucruri îți cer; nu mi le opri, înainte de moarte! Dă-mi părtea de la mine neadevărul și cuvîntul mincinos; nu-mi da nici sărăcie, nici bogăție, dă-mi pîinea care-mi trebuie". Prov. 30, 7, 8.

Despre bogații care asupresc pe cei săraci, apostolul Iacob spune: „Nu batjocoresc ei frumosul nume pe care-l purtați?" Iacob 2, 7. Persoana a cărui caracter și comportare sînt contrare numelui și mărturisirilor sale, profanează numele lui Dumnezeu.

Pe altă parte, noi sfințim numele lui Dumnezeu, sau caracterul Său, trăind o viață sfîntă. Simpla repetare a propozițiunii, sfințească-se numele Tău, este fără de folos și fără de nici un sens, dacă se aplică numai la caracterul personal al lui Dumnezeu. Numele lui Dumnezeu este și așa sfînt și noi nu putem spune sau face ceva care să adauge, sau să diminueze sfințenia Lui. Această cerere are valoare numai atunci cînd ea este asumată de cel ce se roagă. Cererea este de fapt aceea, ca puterea divină să aducă în armonie deplină caracterele noastre cu acela al „Tatălui nostru". A sfinți numele lui Dumnezeu, însemnează că aceea persoană, trebuie să fie o descoperire a caracterului lui Dumnezeu, o reflectare a imaginii Sale.

Domnul declară că Sanctuarul și templul, a fost clădit, pentru ca numele Său să fie acolo, sau „pentru numele Domnului Dumnezeului lui Israel". El spune că numele Său era în Sanctuar. El se referea desigur la Legea Sa, care se afla în Sanctuar, în locul prea sfînt. Această lege, este transcrierea caracterului Său și deci, o manifestare a numelui Său, o descoperire a naturii Sale. Aceleași cuvinte folosite de Sf. Scriptură pentru a descrie Legea lui Dumnezeu, sînt folosite pentru a descrie Caracterul Său. Legămîntul cel nou, scrie Legea lui Dumnezeu pe tablele de carne ale inimii, astfel ca noi să putem face lucrurile scrise în Lege. Cei ce au ajuns la această experiență, poartă numele Tatălui lor Ceresc.

Este evident, faptul că, numai cei născuți din nou, pot ajunge la această experiență spirituală.

Insemnătatea profundă a acestei rugăciuni „Sfințească-se Numele Tău", reiese din următoarele cuvinte ale Cuvîntului inspirat: „Cînd ne rugăm sfințească-se Numele Tău, atunci această sfințire trebuie să aibă loc în tine. În fiecare act al vieții, trebuie să se manifeste numele și caracterul lui Dumnezeu. Nu se poate sfinți numele Lui și să se reprezinte caracterul Său, dacă viața și caracterul nu reprezintă viața și caracterul lui Dumnezeu. Aceasta nu se poate face, decît prin primirea prin credință a harului și îndreptării Domnului Hristos".

MIHAI POPA.

Simfonia unei vieți noi

(urmare din pag. 1)

Să ne bucurăm din toată inima că pe plaiurile mereu tinere ale patriei noastre, se va produce mai mult oțel, mai multă electricitate, mai multe locuințe, că pe drumurile de fier ale încîntătoarei noastre patrii vor alerger locomotive electrice Diesel produse în R.P.R.

În fața tuturor acestor prefaceri, se cere a consfinți prin acțiunea noastră unită, prin munca noastră neprecupețită, eforturile ce se fac pentru continuarea creșterii și prosperității țării noastre, pentru traducerea în viață a hotărîrilor Congresului al III-lea al P.M.R.

Planul de dezvoltare a economiei naționale pe anii 1960-1965 și schița planului economic de perspectivă pe 15 ani, sînt planuri pașnice. Ele prevăd pașnica îndeletnicire a țării noastre, care face din bunăstarea oamenilor muncii o politică de stat și care promo-

vează în relațiile internaționale politica coexistenței pașnice între națiuni.

În raportul său la Congresul al III-lea al P.M.R., Dl. Gh. Gheorghiu-Dej spunea: „Considerăm de datoria fiecărei țări, mari și mici, să-și aducă propria contribuție la cauza apărării păcii. Republica Populară Romînă este hotărîtă să militeze în strînsă unire cu celelalte țări ale lagărului socialist, pentru micșorarea încordării internaționale, pentru zădărnicierea oricăror uneltiri ale cercurilor agresive, pentru promovarea perseverență a principiilor coexistenței pașnice și statornicirea unei păci trainice în lume.

În adevăr, planul de perspectivă și cifrele planului de 6 ani, constituie o minunată simfonie—Simfonia păcii, belșugului și buneistării a scumpei noastre patrii R.P.R.

Redacția

"IN AMINTIREA ELIBERARII"

(urmare din pag. 6)

umilitor, și în grupuri de mai multe persoane, pe căi ocolite, zile întregi erau purtați pe drumuri prin zăpadă și ploaie, pînă la tribunalul militar. Nu numai bărbații au fost închiși pentru credința lor, ci și soțiile lor, și ele au avut de suferit și în unele cazuri copiii au rămas singuri acasă, luînd astfel și ei parte la suferințele părinților lor. Nici pe patul morții credincioșii nu aveau voie să fie asistați de pastorii lor conform ritualului lor. Nu rare au fost cazurile cînd în jurul decedatului frații săi de credință nu aveau voie să ia parte. Cei care au trăit aceste vremuri de opreliște și persecuții religioase aveau impresia că trăiesc vremurile de groază și constrîngere ale inchiiziției din Evul Mediu — vremuri și fapte de intoleranță religioasă care au fost reprobate de popoarele civilizate și socotite ca fiind cea mai mare și cea mai odioasă rușine.

În acele împrejurări grele pentru Cultul nostru, împrejurări care ne lipseau în totul

de libertățile de cult, nu găseam nici o înțelegere la autoritatea intolerantă. Aceste fapte care ne-au adus aceste suferințe nu le putem uita așa de ușor! O zi a eliberării era așteptată de frații noștri care se aflau în închisoare, era așteptată de copiii rămași singuri acasă și de soțiile despărțite de soții lor.

Pentru această zi a eliberării noi ne-am rugat și am crezut că ea va veni și va aduce cu sine ceea ce noi vedem azi, vremuri noi de muncă și progres în toate domeniile, precum și libertăți de conștiință și de cult. Acestea au fost cuceririle Regimului nostru Democrat Popular, și dorim ca ele să fie păstrate ca cel mai sfînt patrimoniu pentru binele nostru ca cetățeni, și pentru fericirea și binecuvîntarea iubitei noastre patrii, Republica Populară Romîna.

M. MANEA

(continuare din pag. 1)

În această planșă de prezentare și citire planșii de prezentare a organizației noastre, care este însoțită de un număr de 12 tablouri, este înfățișată în mod clar și detaliat activitatea noastră în România în perioada 1945-1965. Planșea este împărțită în două părți: partea de sus conține o prezentare generală a activității noastre, iar partea de jos conține o prezentare detaliată a activității noastre în diferite domenii.

În fața tuturor acestor probleme, noi, membrii și simpatizanții noștri, trebuie să fim conștienți de faptul că activitatea noastră este în continuare în desfășurare și că trebuie să ne străduim să o dezvoltăm în continuare. Pentru aceasta, este necesar să luăm în considerare următoarele aspecte:

Pe lângă faptul că activitatea noastră este în desfășurare, este necesar să luăm în considerare și faptul că activitatea noastră este în continuare în desfășurare și că trebuie să ne străduim să o dezvoltăm în continuare. Pentru aceasta, este necesar să luăm în considerare următoarele aspecte:

RUGA PENTRU PACE

Stăpine din ceruri, Părinte slăvit,
Privește spre noi cu-ndurare
Și-ajută-ne Doamne să fie sfințit
Azi numele Tău sfânt și mare!

Făpturile Tale ce Tu le-ai creat
Și Tu le susții cu iubire,
Te roagă Stăpine să-ntinzi ne-ncetat
Asupră-le bunăvoire!

Și-o pace adâncă să lași pe pământ
Să fie în lume unire
Tot omul să poarte în piept dorul sfânt
De pace și dulce-nfrățire!

Vrem, vrajba și ura să piară pe veci,
Dispară din lumea întreagă
Izvoarele vrajbei să fie vrem seci
Și viața, oricui fie-i dragă!

A Ta e puterea, Tu ești Dumnezeu,
La Tine-i belșug de tărie:
Vrem pace, ne-ajută ca-n ceruri mereu
Și-aici pe pământ fă să fie!

A. Thomas

= ***CURIERUL ADVENTIST*** =

REDACȚIA ȘI AD-ȚIA : BUCUREȘTI, RAIONUL T.VLADIM. STR. MITROP. GHEN. PETRESCU 116
APARE SUB CONDUCEREA UNUI COMITET